Ντόροθυ Πάρκερ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

μετάφραση:

Ασημίνα Λαμπράκου

ΝΤΟΡΟΘΥ ΠΑΡΚΕΡ
Ποιήματα

Μετάφραση: Ασημίνα Λαμπράκου
Επιμέλεια μετάφρασης: Εύα Δίου
τα ποιήματα: A Fairly Sad Tale και Dilemma
επιμελήθηκε ο Γιώργος Τσακνιάς

ISBN: 978-960-93-9534-2

alambrakou@gmail.com

Ανανεωμένη κι επαυξημένη
ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2017

Ντόροθυ Πάρκερ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Μετάφραση: Ασημίνα Λαμπράκου

αυτή η μετάφραση *στον Αντρέα*

τα ποιήματα:
Rainy Night και *The Red Dress*
ξεχωριστά
στους Θ. Β. Λ. και Μ. Β.

Πρόλογος

από τον *William Somerset Maugham*

[…]

Στις δικές της ιστορίες, η Ντόροθι Πάρκερ, έχει μια αίσθηση φόρμας που στις μέρες αυτές, στο παλιομοδίτικο μυαλό μου, είναι εξαιρετικά παράξενη. Είτε πρόκειται για ένα σκετς ή μια ιστορία, ξέρει ακριβώς που να αρχίσει και που να τελειώσει και όταν θα το έχεις διαβάσει, δεν θα έχεις καμιά ερώτηση να κάνεις (Τι συνέβη έπειτα; Γιατί αυτός το έκανε αυτό;), διότι σου έχει πει όλα που χρειάζεται να ξέρεις.

Έχει ένα καθαρό μυαλό και δεν αφήνει χαλαρούς επιλόγους. Έχει ένα υπέροχα λεπτό αφτί για τον ανθρώπινο λόγο και με μερικές λέξεις διαλόγου, επιλεγμένες ίσως σκεφτείς, τυχαία, θα σου δώσει έναν ολοκληρωμένο χαρακτήρα σε όλη την πιθανή αληθοφάνειά του. Το στυλ της είναι άνετο, δίχως να είναι αφρόντιστο και καλλιεργημένο χωρίς επιτήδευση. Είναι ένα τέλειο όργανο για να φανερωθεί το πολυδιάστατο χιούμορ της, η ειρωνεία, ο σαρκασμός, η τρυφερότητα, το πάθος της. Πιθανόν εκείνο που δίνει στο γράψιμό της την ασυνήθιστη δεξαμενή του, είναι το χάρισμά της βλέποντας κάτι να ειρωνεύεται τις πιο πικρές τραγωδίες του ανθρώπινου ζώου. Είναι μια αλήθεια αφανισμένη που έχει ανακαλύψει, και κάτι σωτήριο: πως υπάρχει κάτι ακαταμάχητα αστείο στους πιο ειλικρινείς μας πόνους.

[…]

Οι άνθρωποι δεν αντιλαμβάνονται συχνά πόσο μεγάλη τύχη απαιτείται για να γραφεί μια καλή ιστορία. Ένα σωρό πράγματα πρέπει να πάνε καλά. Η θεόσταλτη ιδέα περιμένει στη γωνία του δρόμου, αλλά πρέπει να τύχει να περάσεις από εκεί και να την μαζέψεις από κάτω· είναι μόνο μια ξαφνική τύχη να συναντήσεις τυχαία τα άτομα που θα «εισηγηθούν» τους χαρακτήρες που χρειάζεσαι: πρέπει να είσαι στην κατάλληλη διάθεση· χρόνος και τόπος πρέπει να είναι ευνοϊκοί. Δεν υπάρχει

αμφιβολία πως λίγες καλές ιστορίες γράφτηκαν· υπάρχει μόνο κάποια αμφιβολία στο ότι είναι πολλές. Στο «Big Blonde» [(1)] η Ντόροθι Πάρκερ είχε την τύχη με το μέρος της.

[…]

Καμιά επιφύλαξη δεν θα μπορούσε να υπάρχει όσον αφορά τον έμμετρο λόγο της. Όμως η στιχουργική είναι ένα θέμα για το οποίο δεν μπορώ να υποκριθώ πως μιλάω με οποιαδήποτε αυθεντία ή οτιδήποτε. Δεν έχω ποτέ γράψει· δεν έχω ποτέ καταλάβει τα μυστήρια της προσωδίας, και δεν έχω ποτέ ούτε καν δει ένα λεξικό ομοιοκαταληξίας, το οποίο αντιλαμβάνομαι είναι τόσο πολύτιμο στους ποιητές όσο η Ροζέτα του Θησαυρού σε εμάς τους μικρούς εκκολαπτόμενους. [(2)] Είναι κρίμα, διότι έχω μια γνώμη πως ο στίχος της Ντόροθι Πάρκερ, έχει μια τεχνική τελειότητα και μπορώ να μιλώ γι αυτήν μόνο σαν ένας ικανοποιημένος αναγνώστης. (Είναι αλήθεια πως μεγάλοι ποιητές έχουν ομόφωνα συμφωνήσει πως η ποίηση είναι για απόλαυση, παρότι δε θα σκεφτόσουν έτσι αν διαβάσεις ορισμένους κριτικούς και, ακόμη περισσότερο, ορισμένους μοντέρνους ποιητές.) Αλλά, αυτό και γνωρίζω, πως η Ντόροθι Πάρκερ έχει μια όμορφη σαφήνεια –δε θα χρειαστείς ποτέ να ταλαιπωρήσεις τον εγκέφαλό σου να αναρωτηθείς, τώρα τι στο διάολο σημαίνει αυτό;– και έχει εκείνο το μεγάλο δώρο της φύσης, ένα τέλειο αυτί.

Η ευστοχία της στιχουργικής της είναι μαγική. Σε πάρα πολλά ποιήματα έχεις την αίσθηση πως ο στίχος είναι εκεί, όχι γιατί είναι απαραίτητο στο νόημα ή προσθέτει στο συναίσθημα που ο στίχος επιδιώκει να δημιουργήσει, αλλά γιατί χρειαζόταν μια ρίμα. Με την Ντόροθι Πάρκερ ποτέ. Οι ρίμες της είναι τόσο αναπόφευκτες όσο συχνά είναι απρόσμενες. Θα μου άρεσε να δώσω παραδείγματα για να αποδείξω την αλήθεια όσων λέω, αλλά θα ήμουν ανόητος να αναφερθώ εφόσον οι σελίδες που ακολουθούν αυτήν την πραγματεία, είναι εκεί για τον αναγνώστη να διαβάσει. Θαυμαστά όσο και οι ιστορίες της Ντόροθι Πάρκερ θεωρώ πως είναι και τα ποιήματά της όπου φανερώνει την πεμπτουσία του ταλέντου της.

Όπως ο Heine [(3)] έφτιαξε μικρά τραγούδια (προερχόμενα) από τις μεγάλες θλίψεις της· τα οποία, εμείς, άκαρδοι αναγνώστες, ξεπερνούμε με

σθένος, γιατί δεν έχουν αποσπασθεί από εκείνη την ίδια αυτά τα ζωηρά, τραγικά ποιήματα; Και πόσο φρέσκα και ποικίλα είναι! Αν και όμορφα εξευγενισμένα, έχουν έναν αέρα αυθορμητισμού και κανένας δεν μπορεί να ξέρει καλύτερα από έναν συγγραφέα τι υπομονετική φιλοπονία είναι απαραίτητη για να αποκτήσεις αυτήν την ποιότητα. Αντανακλούν την προσωπικότητά της στην πολύμορφη πληρότητα και τι, σας ερωτώ, μπορεί ένας καλλιτέχνης να σου δώσει περισσότερο ή καλύτερο από τον εαυτό του; Ποτέ δεν θα κουραστώ να διατείνομαι πως είναι του καλλιτέχνη η προσωπικότητα, κι αυτό μόνο, που δίνει στο έργο τέχνης την δική του ταυτότητα σε διάρκεια. Σε λίγες σύντομες τέλειες γραμμές παρουσιάζει τον εαυτό της σε σένα, για να πάρει ή να αφήσει, με τον πόνο της, το γέλιο, την τρυφερότητα, την δική της αίσθηση για ομορφιά, τη δική της βλάσφημη γλώσσα και τη δική της κοινή λογική.

Τώρα που έρχομαι να συλλογιστώ αυτές τις συμπάθειες και τις κλίσεις που της έχω αποδώσει, σκέφτομαι πως όλοι εμείς, με εξαίρεση τους επισκόπους και τους πρεσβύτερους πολιτικούς, τις κατέχουμε· αλλά, εκείνη τις κατέχει σε υψηλότερη, πιο συγκεντρωμένη μορφή, έτσι που όταν διαβάζεις περίπου κάθε ένα από τα στιχουργήματά της, μοιάζει να την βλέπεις σαν μέσα από λάθος άκρη ενός τέλεια εστιασμένου τηλεσκόπιου. Είναι μεγάλο δώρο να μπορείς να κάνεις τόσα πολλά σε τόσο μικρό έκταση. (σ.σ. εννοεί την έκταση που αναπτύσσεται ένα ποίημα)

Εν τούτοις λυρική η διάθεσή της, και όταν θέλει μπορεί να είναι τόσο λυρική όσο ο Herrick και ο Landor [4] στα δικά τους γοητευτικά σπουδαία, η από αέρος πτήση της είναι αγκυροβολημένη σε αυτόν τον εκκρεμή κόσμο (η φράση είναι του Milton [5]) με την χρυσή αλυσίδα της κοινής λογικής. Πιστεύω πως είναι ο δικός της κοινός νους που δίνει στα ποιήματά της τη μοναδική και χαρακτηριστική τους νοστιμάδα, και τι άλλο είναι παρά η κοινή λογική που καθιστά αυτή την αβέβαιη, άτοπη, δριμεία, και προσωρινή ζωή όχι μόνον υποφερτή αλλά διασκεδαστική;

Απόσπασμα από το: VARIATIONS ON A THEME(*)

Σημειώσεις

[(1)]**Big Blonde:** τίτλος νουβέλας της με την οποία κέρδισε το βραβείο O' Henry το 1929
[(2)] lesser fry: ασήμαντος γόνος ή ασήμαντο μικρό ψάρι/άτομο κλπ, μικρός εκκολαπτόμενος
[(3)] Heine : αναφορά στον γερμανό ποιητή Heinrich Heine
[(4)]Robert Herrick: άγγλος κληρικός και λυρικός ποιητής του 17ου αιώνα
[(4)]Walter Savage Landor: άγγλος ποιητής και συγγραφέας του 18ου-19ου αιώνα
[(5)]John Milton: άγγλος ποιητής του 17ου αιώνα, πολεμιστής, άνθρωπος γραμμάτων και δημόσιος υπάλληλος της Κοινοπολιτείας της Αγγλίας υπό τον Oliver Cromwell. Έγραψε σε μια εποχή θρησκευτικής ροής και πολιτικής αναταραχής και είναι γνωστό για το επικό ποίημά του Paradise Lost (1667), γραμμένο σε ελεύθερο στίχο το γνωστό ιαμβικό πεντάμετρο, blank rhyme, του 16ου αιώνα.

(*)**Variations On A Theme** by **William Somerset Maugham**: ολόκληρο το κείμενο δημοσιευμένο στο e-περιοδικό Staxtes
http://staxtes.com/2003/?p=11560

Because your eyes are slant and slow,
Because your hair is sweet to touch,
My heart is high again; but oh,
I doubt if this will get much.

Επειδή τα μάτια σου σχιστά είναι κι αργά,
Επειδή ευχάριστα ν' αγγιχτούν είναι τα μαλλιά,
Κεφάτη είναι η καρδιά μου πάλι· μα ω,
Αμφιβάλω αν μου φέρει πολλά αυτό.

Love Song

My own dear love, he is strong and bold
    And he cares not what comes after.
His words ring sweet as a chime of gold,
    And his eyes are lit with laughter.
He is jubilant as a flag unfurled --
    Oh, a girl, she'd not forget him.
My own dear love, he is all my world --
    And I wish I'd never met him.

My love, he's mad, and my love, he's fleet,
    And a wild young wood-thing bore him!
The ways are fair to his roaming feet,
    And the skies are sunlit for him.
As sharply sweet to my heart he seems
    As the fragrance of acacia.
My own dear love, he is all my dreams --
    And I wish he were in Asia.

My love runs by like a day in June,
    And he makes no friends of sorrows.
He'll tread his galloping rigadoon
    In the pathway of the morrows.
He'll live his days where the sunbeams start
    Nor could storm or wind uproot him.
My own dear love, he is all my heart --
    And I wish somebody'd shoot him.

Τραγούδι αγάπης

Ο έρωτάς μου ο αγαπημένος, είναι τολμηρός και δυνατός
Και δε νοιάζεται για ό,τι έρχεται μετά.
Των λόγων του ο ήχος, όπως από χρυσές καμπάνες είναι γλυκός,
Και φωτίζεται από γέλιο η δική του η ματιά.
Πανηγυρίζει σαν σημαία ξεδιπλωμένος --
Ω, ένα κορίτσι δεν θα τον λησμονήσει.
Είναι ο κόσμος μου όλος, ο έρωτάς μου ο αγαπημένος --
Κι αχ! μακάρι ποτέ να μην τον είχα συναντήσει!

Ο αγαπημένος μου είναι τρελός, κι ο αγαπημένος μου είναι ταχύς,
Και τον γέννησε μια άγρια νύμφη νεαρή!
Οι τρόποι του είναι έντιμοι στα φτερωτά του πόδια,
Κι ηλιόλουστοι είναι γι αυτόν οι ουρανοί.
Τόσο άγρια γλυκός φαίνεται στην καρδιά μου
Όσο το άρωμα από ακακία.
Ο δικός μου αγαπημένος έρωτας, είναι όλα τα όνειρά μου --
Κι αχ! μακάρι να ήταν στην Ασία.

Ο έρωτάς μου σαν ημέρα του Ιούνη περνά,
Και δεν κάνει φίλους των καημών.
Στου ζωηρού χορού τον καλπασμό θα περπατά
Το μονοπάτι των επομένων ημερών.
Εκεί που οι ηλιαχτίδες ξεκινούν τις μέρες του θα ζήσει
Μηδέ από καταιγίδα ή άνεμο θα μπορούσε να ξεριζωθεί.
Ο δικός μου αγαπημένος έρωτας, είναι η καρδιά μου όλη --
Κι εύχομαι από κάποιον νάχε πυροβοληθεί.

One Perfect Rose

A single flow’r he sent me, since we met.
All tenderly his messenger he chose;
Deep-hearted, pure, with scented dew still wet -
One perfect rose.

I knew the language of the floweret;
‘My fragile leaves,’ it said, ‘his heart enclose.’
Love long has taken for his amulet
One perfect rose.

Why is it no one ever sent me yet
One perfect limousine, do you suppose?
Ah no, it’s always just my luck to get
One perfect rose.

Ένα τέλειο ρόδο

Από τη στιγμή που γνωριστήκαμε, ένα μου έστειλε
λουλούδι απλό.
Τον αγγελιοφόρο του διάλεξε προσεκτικά·
Ένα τριαντάφυλλο τέλειο, αγνό-
Βαθύκαρδο, υγρό, βρεγμένο ακόμη από δροσιά.

Του μικρού λουλουδιού ήξερα τη λαλιά·
«Τα εύθραυστα φύλλα», έλεγε, «κλείνουν τη δική του καρδιά»
Η αγάπη έχει πάρει από καιρό
Ένα ρόδο τέλειο, για δικό της φυλακτό.

Γιατί όμως κανείς, υποθέτεις, μου έστειλε σπανίως
Μια τέλεια λιμουζίνα; Α όχι!
Ένα τέλειο ρόδο να παίρνω αιωνίως
Η τύχη μου τόχει!

Dilemma

If I were mild, and I were sweet,
And laid my heart before your feet
And took my dearest thoughts to you,
And hailed your easy lies as true;
Were I to murmur “Yes,” and then
“How true, my dear,” and “Yes,” again,
And wear my eyes discreetly down,
And tremble whitely at your frown,
And keep my words unquestioning
My love, you’d run like anything!

Should I be frail, and I be mad,
And share my heart with every lad,
But beat my head against the floor
What times you wandered past my door;
Were I to doubt, and I to sneer,
And shriek “Farewell!” and still be here,
And break your joy, and quench your trust-
I should not see you for the dust!

Δίλημμα

Ήπια αν ήμουν, και γλυκιά,
Και την καρδιά μου των ποδιών σου έστρωνα ποδιά,
Και τις πιο φιλικές μου σκέψεις σε σένα οδηγούσα,
Και τ' άνετά σου ψέματα γι' αληθινά περνούσα·
“Ναι” αν επρόκειτο να ψιθυρίζω, και μετά
“Πόσο αλήθεια, αγαπητέ,” και “Ναι”, ξανά,
Και τη ματιά μου διακριτικά χαμηλά κρατούσα,
Κι ασπρουλιάρικα στη δυσαρέσκειά σου ριγούσα,
Κι αν φύλαγα τα λόγια μου κρυφά
Αγάπη μου, θα 'τρεχες μακριά!

Αδύναμη αν τύχαινε να είμαι και τρελή
Και την καρδιά μου να μοιράζω σε κάθε μουστερή
Αλλά στον τοίχο χτυπούσα το κεφάλι
Όποτε εσύ έφευγες πάλι και πάλι·
Αν επρόκειτο να αμφιβάλλω και να σε χλευάζω εγώ,
“Αντίο!” αν στρίγγλιζα κι ήμουν ακόμη εδώ,
Κι αν τη χαρά σου σκότωνα, κι έσβηνα τη σιγουριά-
Καπνός θα γινόσουν, θα σ' έχανε η ματιά.

A Fairly Sad Tale

I think that I shall never know
Why I am thus, and I am so.
Around me, other girls inspire
In men the rush and roar of fire,
The sweet transparency of glass,
The tenderness of April grass,
The durability of granite;
But me- I don't know how to plan it.
The lads I've met in Cupid's deadlock
Were- shall we say?- born out of wedlock.
They broke my heart, they stilled my song,
And said they had to run along,
Explaining, so to sop my tears,
First came their parents or careers.
But ever does experience
Deny me wisdom, calm, and sense!
Though she's a fool who seeks to capture
The twenty-first fine, careless rapture,
I must go on, till ends my rope,
Who from my birth was cursed with hope.
A heart in half is chaste, archaic;
But mine resembles a mosaic-
The thing's become ridiculous!
Why am I so? Why am I thus?

Μια αρκετά θλιβερή ιστορία

Ποτέ νομίζω δε θα ξέρω πόσο
Γιατί ’μαι έτσι, κι είμαι τόσο.
Γύρω μου, άλλα κορίτσια στ’ αρσενικά,
Βιασύνη εμπνέουν και βουητό από φωτιά,
Του γυαλιού τη διαφάνεια την καθαρή,
Του χόρτου τ’ απριλιάτικου τη γλυκιά μορφή,
Του γρανίτη το γέμισμα το δυνατό·
Αλλ’ εγώ - δεν ξέρω να το σχεδιάζω αυτό.
Τ’ αγόρια που στου Έρωτα τ’ αδιέξοδο είχαμε βρεθεί
Είχαν -θα λέγαμε- εκτός γάμου στραφεί.
Το τραγούδι μου ’κοψαν, ράγισαν την καρδιά,
Κι είπαν να φύγουν, έπρεπε, μακριά,
Εξηγώντας στα δάκρυά μου έτσι κατευναστικά,
Πρώτα οι καριέρες έρχονται και τα γονικά.
Μα ποτέ δε μ’ αρνήθηκε η εμπειρία
Σοφία, γνώση κι ηρεμία!
Παρότι ανόητη είναι όποια να πιάσει επιθυμεί
Το εικοστό πρώτο σαν ποινή - μια αδιάφορη ηδονή,
Να συνεχίσω πρέπει εγώ, ως το σχοινί μου
τελειωθεί,
Που απ’ τη γέννησή μου να ελπίζω, μ’ είχαν
καταραστεί.
Μια καρδιά μισή παρθενικό είναι κι αρχαϊκό·
Μα η δική μου μοιάζει με ψηφιδωτό-
Το πράγμα κάνει κοροϊδία!
Γιατί είμαι έτσι; έχω απορία.

The Lady's Reward

Lady, lady, never start
Conversation toward your heart;
Keep your pretty words serene;
Never murmur what you mean.
Show yourself, by word and look,
Swift and shallow as a brook.
Be as cool and quick to go
As a drop of April snow;
Be as delicate and gay
As a cherry flower in May.
Lady, lady, never speak
Of the tears that burn your cheek-
She will never win him, whose
Words had shown she feared to lose.
Be you wise and never sad,
You will get your lovely lad.
Never serious be, nor true,
And your wish will come to you-
And if that makes you happy, kid,
You'll be the first it ever did.

Η ανταμοιβή μιας κυρίας

Κυρία, μην αρχίζεις ποτέ, Κυρά
Κουβέντα με τη δική σου την καρδιά·
Τις όμορφες λέξεις σου κράτα αγνές·
Ποτέ μη μουρμουρίζεις αυτό που θες.
Τον εαυτό σου δείξε, με λόγο και κοψιά,
Γοργή σα ρυάκι και ρηχά.
Δροσερή να είσαι τόσο και γοργή όσο να πάς
Σαν από χιόνι του Απριλιού, νιφάς·
Λεπτή να είσαι και ζωηρή
Σαν από κερασιά του Μαγιού, ανθί.
Κυρία, μη μιλήσεις ποτέ, Κυρά
Για τα δάκρυα που σου καίνε την παρειά--
Ποτέ δεν θα τον κερδίσει αυτή
που οι λέξεις της έδειξαν, πως να χάνει έχει φοβηθεί.
Σοφή να είσαι και μακριά από θρήνο μοιραίο,
Θα αποκτήσεις (έτσι) το παλληκάρι σου το ωραίο.
Σοβαρή μην είσαι, ούτε αληθινή,
Κι η επιθυμία σου θα πραγματοποιηθεί--
Κι αν αυτό σε κάνει να νοιώθεις τυχερή
Η πρώτη που το πέτυχε, θα είσαι εσύ, παιδί.

Midnight

The stars are soft as flowers, and as near;
The hills are webs of shadow, slowly spun;
No separate leaf or single blade is here-
All blend to one.

No moonbeam cuts the air; a sapphire light
Rolls lazily; and slips again to rest.
There is no edged thing in all this night,
Save in my breast.

Μεσάνυχτα

Απαλά σαν άνθη είναι τ’ άστρα, και κοντινά·
Δίχτυα σκιών οι λόφοι, που στροβιλίζονται αργά·
Κανένα φύλλο χωριστό ή φύλλο λογχωτό είν’ εδώ—
Όλα σε ένα συνδυασμό.

Καμιά φεγγαραχτίδα δεν κόβει τον αέρα· ένα φως ζαφειρένιο
Τεμπέλικα κυλά· και να ξεκουραστεί ξανά γλιστρά.
Ούτ’ ένα πράγμα δεν υπάρχει σε όλη τη νύχτα αυτή ακονισμένο,
Μ’ εξαίρεση τη δική μου αγκαλιά.

Threnody

Lilacs blossom just as sweet
Now my heart is shattered.
If I bowled it down the street,
Who's to say it mattered?
If there's one that rode away
What would I be missing?
Lips that taste of tears, they say,
Are the best for kissing.

Eyes that watch the morning star
Seem a little brighter;
Arms held out to darkness are
Usually whiter.
Shall I bar the strolling guest,
Bind my brow with willow,
When, they say, the empty breast
Is the softer pillow?

That a heart falls tinkling down,
Never think it ceases.
Every likely lad in town
Gathers up the pieces.
If there's one gone whistling by
Would I let it grieve me?
Let him wonder if I lie;
Let him half believe me.

Μοιρολόι

Τόσο οι πασχαλιές ανθούν γλυκά
Τώρα που έχει η καρδιά μου διαλυθεί.
Εάν κάτω την έριχνα στη δημοσιά
Πώς θα πείραζε, ποιος είναι αυτός να πει;
Αν υπήρχε ένας που κάλπαζε μακριά
Τι θα ήταν αυτό που θα είχα χάσει;
Για φίλημα, λένε, είναι πιο καλά
Τα χείλη πούχουν δάκρυα δοκιμάσει.

Τα μάτια φαίνονται λίγο πιο λαμπρά
Όταν το πρωινό το αστέρι κοιτούν·
Τα χέρια συνήθως είναι πιο λευκά
Όταν στο σκοτάδι έξω απλωθούν.
Απ' τον ξένο περιπατητή να φυλαχτώ
Το μέτωπο να μου δέσει με ιτιά,
Όταν το στήθος το αδειανό,
Στηρίζει, λένε, πιο απαλά;

Όταν κουδουνίζοντας κάτω πέφτει μια καρδιά
Μη σκεφτείς ποτέ πως τελειώνει.
Κάθε παλληκάρι στην πόλη, πιθανά
Από κάτω τα κομμάτια θα μαζώνει.
Θα επέτρεπα να με πικραίνει
Αν ένας υπάρξει που σφυρίζοντας απομακρυνθεί;
Αφήστε τον να με μισοπιστεύει·
Αφήστε τον αν ψεύδομαι να αναρωτηθεί.

But Not Forgotten

I think, no matter where you stray,
That I shall go with you a way.
Though you may wander sweeter lands,
You will not soon forget my hands,
Nor yet the way I held my head,
Nor all the tremulous things I said.
You still will see me, small and white
And smiling, in the secret night,
And feel my arms about you when
The day comes fluttering back again.
I think, no matter where you be,
You’ll hold me in your memory
And keep my image, there without me,
By telling later loves about me.

Αλλά όχι ξεχασμένη

Σημασία, σκέφτομαι, δεν έχει που γυρνάς,
Διότι μαζί σου μ' ένα τρόπο θα πηγαίνω.
Παρόλο που, για γλυκύτερες ίσως στεριές, φύγεις,
Σύντομα, απ' τα χέρια μου δε θα ξεφύγεις.
Ούτε κι απ' τον τρόπο που το κεφάλι μου (ψηλά) κρατούσα,
Ούτε και όσα νευρικά είπα και σ' ανησυχούσα.
Εμένα ακόμη θα βλέπεις, μικρή, λευκή,
Και χαμογελαστή, μέσα στη νύχτα τη μυστική.
Και τα μπράτσα μου θα αισθάνεσαι γύρω από σένα,
Σαν, φτερουγίζοντας, θα 'ρχεται πίσω ξανά η μέρα.
Νομίζω, όπου και αν πας
Στη μνήμη σου θα με κρατάς κλεισμένη
Εκεί, χωρίς εμένα, τη δική μου εικόνα θα φυλάς,
Στις νέες μιλώντας, για την παλιά αγαπημένη.

Nocturne

Always I knew that it could not last
(Gathering clouds, and the snowflakes flying),
Now it is part of the golden past
(Darkening skies, and the night-wind sighing);
It is but cowardice to pretend.
Cover with ashes our love's cold crater-
Always I've known that it had to end
Sooner or later.

Always I knew it would come like this
(Pattering rain, and the grasses springing),
Sweeter to you is a new love's kiss
(Flickering sunshine, and young birds singing).
Gone are the raptures that once we knew,
Now you are finding a new joy greater-
Well, I'll be doing the same thing, too,
Sooner or later.

Νυχτερινό

Πάντα ήξερα πως δεν μπορούσε αυτό να διαρκέσει
(Σύννεφα που μαζεύονται και νιφάδες που πετάνε, χιονιού),
Του χρυσού παρελθόντος πια είναι μέρος
(Ουρανοί σκοτεινοί κι αναστεναγμοί ανέμου νυχτερινού)·
Αλλά το να υποκρίνεσαι, δεν είναι άλλο παρά δειλία.
Καλύπτοντας το άχαρο αγάπης μας άνοιγμα με κλαδιά από μελιά-
Πάντα ήξερα πως αυτό έπρεπε να πάρει τέλος
Γρήγορα ή αργά.

Πάντα ήξερα πως θα συνέβαινε κάπως έτσι αυτό
(Βροχή που φλυαρεί και το γρασίδι που ξεπηδά),
Για σένα μιας νέας αγάπης το φιλί είναι πιο γλυκό
(Ηλιαχτίδες που τρεμοπαίζουν και νεαρά που κελαηδούν πουλιά).
Οι χαρές που κάποτε γνωρίσαμε έχουν χαθεί,
Τώρα βρίσκεις μια μεγαλύτερη νέα χαρά-
Βέβαια, η ίδια επίσης στάση από μένα θα κρατηθεί,
Γρήγορα ή αργά.

A Dream Lies Dead

A dream lies dead here. May you softly go
Before this place, and turn away your eyes,
Nor seek to know the look of that which dies
Importuning Life for life. Walk not in woe,
But, for a little, let your step be slow.
And, of your mercy, be not sweetly wise
With words of hope and Spring and tenderer skies.
A dream lies dead; and this all mourners know:

Whenever one drifted petal leaves the tree-
Though white of bloom as it had been before
And proudly waitful of fecundity-
One little loveliness can be no more;
And so must Beauty bow her imperfect head
Because a dream has joined the wistful dead!

Ένα όνειρο κείται νεκρό

Ένα όνειρο κείται νεκρό εδώ. Αθόρυβα μπορείς
Πριν απ’ τον τόπο αυτό να φύγεις, Και τα μάτια μακριά
να γυρίσεις
Την όψη εκείνου που πεθαίνει μη γυρέψεις να γνωρίσεις
Επίμονα Ζωή για τη ζωή ζητώντας. Στη συμφορά μη βαδίσεις,
Μα, για λίγο, το βήμα άφησε αργό.
Και, για ανακούφιση δική σου, μην είσαι γλυκερά σοφός
Με λόγια ελπίδας κι Άνοιξης και πιο ντελικάτους ουρανούς.
Ένα όνειρο κείται νεκρό· κι όλοι που πενθούν ξέρουν αυτό:

Κάθε που αφήνει το δέντρο παρασυρμένο ένα πέταλο-
Ακόμη κι αν είχε πριν υπάρξει από ανθοφορία λευκό
Και από γονιμότητα περήφανα σπάταλο-
Δε μπορεί πια μια ελάχιστη ομορφιά να είναι αυτό--
Κι έτσι, το κεφάλι οφείλει να γύρει η Ομορφιά, το μισερό
Επειδή ένα όνειρο έχει σμίξει με το μελαγχολικό νεκρό!

A Certain Lady

Oh, I can smile for you, and tilt my head,
And drink your rushing words with eager lips,
And paint my mouth for you a fragrant red,
And trace your brows with tutored finger-tips.
When you rehearse your list of loves to me,
Oh, I can laugh and marvel, rapturous-eyed.
And you laugh back, nor can you ever see
The thousand little deaths my heart has died.
And you believe, so well I know my part,
That I am gay as morning, light as snow,
And all the straining things within my heart
You'll never know.

Oh, I can laugh and listen, when we meet,
And you bring tales of fresh adventurings, --
Of ladies delicately indiscreet,
Of lingering hands, and gently whispered things.
And you are pleased with me, and strive anew
To sing me sagas of your late delights.
Thus do you want me -- marveling, gay, and true,
Nor do you see my staring eyes of nights.
And when, in search of novelty, you stray,
Oh, I can kiss you blithely as you go...
And what goes on, my love, while you're away,
You'll never know.

Κάποια κυρία

Ω, να χαμογελώ και το κεφάλι για σένα να γέρνω, μπορώ
Και τα λόγια σου τα βιαστικά με χείλη ανυπόμονα να πιω,
Και το στόμα μου ένα κόκκινο ευώδες για σένα να χρωματίζω,
Και φρύδια σου με ακροδάχτυλα ν' ανακαλύπτω, δασκαλεμένα.
Την ώρα που ονόματα των αγαπημένων σου απαριθμείς,
Ω, να γελώ μπορώ και να θαυμάζω με μάτια εκστασιασμένα.
Κι όταν το γέλιο επιστρέφεις, ούτε θα μπορείς ποτέ να δεις
Τους χιλιάδες μικρούς θανάτους που η καρδιά μου έχει πεθάνει.
Και πιστεύεις, τόσο καλά την πλευρά μου γνωρίζω,
Πως χαρούμενη σαν πρωινό είμαι, ελαφριά σαν χιόνι,
Κι όλα τα αγχώδη πράγματα στη καρδιά μου μέσα
Ποτέ δεν θα γνωρίσεις.

Ω, να σ' ακούω μπορώ και να γελάω όταν συναντιόμαστε,
Κι όταν ιστορίες θα φέρνεις με φρέσκιες περιπέτειες, –
Γυναικών λεπτά αδιάκριτων,
Νωχελικών χεριών, και θεμάτων απαλά ψιθυρισμένων.
Κι ευχαριστημένος θα 'σαι μαζί μου, και πάλι θ' αρχίσεις
Των πρόσφατων ηδονών σου άσματα ηρωικά να τραγουδάς.
Έτσι που με θέλεις – εντυπωσιακή, χαρούμενη να είμαι, κι
ειλικρινής,
Ούτε που τα γουρλωμένα νυχτερινά μάτια μου θα δεις.
Κι όταν, το καινούργιο ψάχνοντας, θα ξεκόβεις,
Ω, όπως θα φεύγεις, να σε φιλάω μπορώ γελαστά…
Και τι αγάπη μου θα συμβαίνει όταν θα 'σαι μακριά,
Ποτέ δεν θα γνωρίσεις.

Transition

Too long and quickly have I lived to vow
The woe that stretches me shall never wane,
Too often seen the end of endless pain
To swear that peace no more shall cool my brow.
I know, I know- again the shriveled bough
Will burgeon sweetly in the gentle rain,
And these hard lands be quivering with grain–
I tell you only: it is Winter now.

What if I know, before the Summer goes
Where dwelt this bitter frenzy shall be rest?
What is it now, that June shall surely bring
New promise, with the swallow and the rose?
My heart is water, that I first must breast
The terrible, slow loveliness of Spring.

Μετάβαση

Μακριά πολύ και γρήγορα έχω ζήσει για να ορκιστώ
Η συμφορά που με κατατρύχει ποτέ δε θα σβηστεί,
Συχνά πολύ το τέλος του ατελείωτου πόνου έχω δει
Πως η γαλήνη ποτέ πια το μέτωπό μου δε θα ημερέψει,
να ορκιστώ.
Ξέρω, ξέρω– το κλαδί που θα μαραθεί
Πάλι γλυκά θα ανθίσει στις τρυφερές βροχές,
Κι από σπόρους θα ριγήσουν αυτές οι τραχιές στεριές-
Μόνο σου λέω: Χειμώνας τώρα μας έχει βρει.

Τι κι αν γνωρίζω, πριν το Καλοκαίρι περάσει
Όπου αυτή η πικρή φρενίτιδα κατοίκησε, θα απλωθεί;
Τι είναι τώρα αυτό, πως σίγουρα ο Ιούνης, καινουργή
Υπόσχεση, με χελιδόνια και ρόδα, θα παρουσιάσει;
Η καρδιά μου νερό είναι, τέτοιο που την τρομερή
Να αντιμετωπίσω πρέπει,την ομορφιά της Άνοιξης την αργή.

I Shall Come Back

I shall come back without fanfaronade
Of wailing wind and graveyard panoply;
But, trembling, slip from cool Eternity-
A mild and most bewildered little shade.
I shall not make sepulchral midnight raid,
But softly come where I had longed to be
In April twilight's unsung melody,
And I, not you, shall be the one afraid.

Strange, that from lovely dreamings of the dead
I shall come back to you, who hurt me most.
You may not feel my hand upon your head,
I'll be so new and inexpert a ghost.
Perhaps you will not know that I am near-
And that will break my ghostly heart, my dear.

Θα επιστρέψω

Χωρίς να καυχιέμαι θα επιστρέφω
Θρήνος του ανέμου, του κοιμητηρίου αρματωσιά·
Αλλά, τρέμοντας, από τη ψυχρή αιωνιότητα ξεφεύγω –
Μια ήπια εντελώς και μπερδεμένη μικρή σκιά.
Το μεσονύχτι πένθιμη δεν θα κάνω επιδρομή,
Μα απαλά θα έρθω όπου είχα επιθυμήσει να ’μαι
Στο λυκόφως του Απρίλη την ατραγούδιστη φωνή
Και, εγώ όχι εσύ, θα είμαι αυτός που θα φοβάμαι.

Που απ’ τα υπέροχα των νεκρών ονειροπολήματα,
παράξενο αυτό
Σε σένα, που περισσότερο με πλήγωσες, γυρνώ.
Πιθανά στη κεφαλή σου πάνω, το χέρι μου μη νοιώθεις,
Ένα αδέξιο και νέο τόσο, φάντασμα θα είμαι.
Κι ίσως, να μη ξέρεις πως βρίσκομαι κοντά–
Κι αυτό αγαπητέ, θα σπάσει τη στοιχειωμένη μου καρδιά.

I know I have been happiest

I know I have been happiest at your side;
But what is done, is done, and all’s to be.
And small the good, to linger dolefully --
Gayly it lived, and gallantly it died.
I will not make you songs of hearts denied,
And you, being man, would have no tears of me,
And should I offer you fidelity,
You’d be, I think, a little terrified.

Yet this the need of woman, this her curse:
To range her little gifts, and give, and give,
Because the throb of giving’s sweet to bear.
To you, who never begged me vows or verse,
My gift shall be my absence, while I live;
But after that, my dear, I cannot swear.

Το ξέρω έχω υπάρξει πιο ευτυχισμένη

Το ξέρω, έχω υπάρξει στο πλευρό σου, ευτυχισμένη
εξαιρετικά·
Μα ό,τι έγινε, έγινε κι όλα έχουν συμβεί.
Και μικρό το καλό πένθιμα να αργοπορεί -
Εύθυμα έζησε, και πέθανε ιπποτικά.
Τραγούδια δε θα σου φτιάξω, από καρδιές που (άλλοι)
έχουν αρνηθεί,
Κι εσύ, άντρας όντας, δάκρυα δε θάχεις για μένα σταλιά,
Κι αν σε σένα έπρεπε να προσφέρω σιγουριά,
Θα είχες, νομίζω, λίγο τρομοκρατηθεί.

Ωστόσο, αυτή είναι της γυναικός η χρεία, αυτή η δική της
βλασφημία:
Τα μικρά της δώρα να απλώνει, και να προσφέρει, και να
υποχωρεί,
Διότι, ευχάριστο είναι της προσφοράς να φέρεις τον παλμό.
Σε σε, που ποτέ όρκους δεν μου ικέτευσες ή στιχουργία,
Δώρο μου η απουσία μου θα είναι, όσο είμαι στη ζωή·
Αλλά για το έπειτα, αγαπημένε, όρκο να πάρω -δε μπορώ.

Sonnet For The End Of A Sequence

So take my vows and scatter them to sea;
Who swears the sweetest is no more than human.
And say no kinder words than these of me:
“Ever she longed for peace, but was a woman!
And thus they are, whose silly female dust
Needs little enough to clutter it and bind it,
Who meet a slanted gaze, and ever must
Go build themselves a soul to dwell behind it.”

For now I am my own again, my friend!
This scar but points the whiteness of my breast;
This frenzy, like its betters, spins an end,
And now I am my own. And that is best.
Therefore, I am immeasurably grateful
To you, for proving shallow, false, and hateful.

Σονέτο για το Τέλος μιας Αλληλουχίας

Τους όρκους μου λοιπόν να πάρει και στη θάλασσα να σκορπίσει·
Όποιος ορκίζεται πως τίποτε περισσότερο από ανθρώπινο είναι το γλυκύ.
Και λέξεις όχι πιο ευγενικές απ' αυτές για μένα να πει:
«Γαλήνη λαχταρούσε συνεχώς, αλλά ήταν μια γυνή!
Κι έτσι λοιπόν είναι αυτοί, της οποίας την ανόητη ουσία τη θηλυκή
Χρειάζεται λίγο να ταράξουν και ν' απωθούν,
Εκείνοι που λοξό ένα βλέμμα συναντούν, και πάντοτε πρέπει μια ψυχή
Για τον εαυτό τους να χτίζουν και πίσω της να κατοικούν.»

Γιατί τώρα σε μένα ανήκω, φίλε μου, πάλε!
Αφήνει ουλή, αλλά τη λευκότητα του στήθους μου δείχνει αυτό·
Αυτή η μανία, όπως οι καλύτεροί της, κλώθει ένα φινάλε,
Και τώρα είμαι μόνη μου. Κι αυτό είναι πιο καλό.
Γι αυτό λοιπόν, σε ευγνωμονώ υπερβολικά
Εσένα, που επέδειξες ρηχότητα, μίσος και ψευτιά.

short poems

μικρά ποιήματα

Little Words

When you are gone, there is nor bloom nor leaf,
Nor singing sea at night, nor silver birds;
And I can only stare, and shape my grief
In little words.

I cannot conjure loveliness, to drown
The bitter woe that racks my cords apart.
The weary pen that sets my sorrow down
Feeds at my heart.

There is no mercy in the shifting year,
No beauty wraps me tenderly about.
I turn to little words- so you, my dear,
Can spell them out.

Πολύ λίγες λέξεις

Όταν θάχεις φύγει, ούτε ανθοφορία θα υπάρχει ούτε φύλλο,
Ούτε ασημένια πουλιά, ούτε θάλασσα που τραγουδά τις νυχτιές·
Και μόνο να χαζεύω θα μπορώ, και στη λύπη μου μορφή να δίνω
Με λέξεις μικρές.

Δε θα μπορώ να ξορκίσω την ομορφιά, την πικρή λύπη
Να πνίξω, που τις χορδές μου βασανίζει χωριστά.
Η πληκτική γραφίδα που (μού) καθορίζει τη θλίψη
Τρέφεται στη δική μου καρδιά.

Στον χρόνο που περνάει, δεν υπάρχει οίκτος κανείς,
Καμιά ομορφιά δε με τυλίγει γύρω τρυφερά.
Στις λίγες λέξεις επιστρέφω- έτσι, αγαπητέ μπορείς
Να τις διαβάσεις εσύ συλλαβιστά.

The Searched Soul

When I consider, pro and con,
What things my love is built upon --
A curly mouth; a sinewed wrist;
A questioning brow; a pretty twist
Of words as old and tried as sin;
A pointed ear; a cloven chin;
Long, tapered limbs; and slanted eyes
Not cold nor kind nor darkly wise --
When so I ponder, here apart,
What shallow boons suffice my heart,
What dust-bound trivia capture me,
I marvel at my normalcy.

The Sea

Who lay against the sea, and fled,
Who lightly loved the wave,
Shall never know, when he is dead,
A cool and murmurous grave.

But in a shallow pit shall rest
For all eternity,
And bear the earth upon the breas
That once had worn the sea.

Η ψυχή που ψάχτηκε

Όταν τα υπέρ και τα κατά, μελετώ,
Που η αγάπη μου πάνω είναι χτισμένη –
Ένα στόμα κατσαρό· ένα ρωμαλέο καρπό·
Μια έξυπνη επινόηση· ένα μέτωπο στοχαστικό·
Λόγων τόσο παλιών και δοκιμασμένων όσο η αμαρτία·
Ένα αυτί οξύ· ένα πηγούνι σχιστό·
Μακριά μέλη, λεπτά· και μάτια γερτά
Μήτε ψυχρά μήτε ευγενικά κι ούτε αόριστα σοφά –
Όταν έτσι πολύ σταθμίζω, εδώ χωριστά,
Τι δώρα για την καρδιά μου επαρκούν, ρηχά
Τι ασήμαντο αμμόχτισμα με κυριαρχεί,
Η κανονικότητά μου με αφήνει έκπληκτη πολύ.

Η θάλασσα

Όποιος στη θάλασσα απέναντι ξάπλωσε κι εχάθη,
Όποιος ξέγνοιαστα το κύμα αγάπησε,
Ποτέ έναν ήσυχο τάφο και κελαρυστό
Δε θα γνωρίσει όταν πεθάνει.

Μα σε γούβα θα ξεκουράζεται ρηχή
Για την αιωνιότητα όλη,
Και πάνω στα στήθη θα σηκώνει τη γη
Που κάποτε τη θάλασσα είχαν ντυθεί.

Healed

Oh, when I flung my heart away,
The year was at its fall.
I saw my dear, the other day,
Beside a flowering wall;
And this was all I had to say:
“I thought that he was tall!”

Sweet Violets

You are brief and frail and blue-
Little sisters, I am, too.
You are Heaven’s masterpieces-
Little loves, the likeness ceases.

Social Note

Lady, lady, should you meet
One whose ways are all discreet,
One who murmurs that his wife
Is the lodestar of his life,
One who keeps assuring you
That he never was untrue,
Never loved another one . . .
Lady, lady, better run!

Θεραπευμένη

Ω, τη καρδιά μου όταν πέταξα εκτός,
Η χρονιά φθινοπωρούσε.
Τις προάλλες, τον αγαπημένο μου, είδα
Δίπλα σε έναν τοίχο που ανθούσε·
Κι αυτό ήταν όλο που να πω, είχα:
«Εντύπωση είχα πως ήταν ψηλός!»

Γλυκές βιολέτες

Είστε εφήμερες εύθραυστες και μπλου-
Μικρές αδελφές, είμαι επίσης κι εγώ.
Είστε τ' αριστούργημα τ' ουρανού-
Μικρές αγάπες, η ομοιότητα παύει εδώ.

Κοινωνικό σχόλιο

Κυρία, Κυρία, αν ήταν να συναντηθείς
Μ' έναν που στους τρόπους του όλους είναι μπεσαλής,
Κάποιον που, τη γυναίκα του, ψιθυρίζει
Ότι έχει της ζωής του, αστέρα πολικό,
Κάποιον που να σε βεβαιώνει, συνεχίζει
Πως το ψέμα έχει μέγιστο εχθρό
Πως ποτέ δεν αγάπησε άλλη καμιά...
Κυρία, κυρία, θα ήταν προτιμότερο να τρέξεις μακριά!

A Very Short Song

Once, when I was young and true,
Someone left me sad-
Broke my brittle heart in two;
And that is very bad.

Love is for unlucky folk,
Love is but a curse.
Once there was a heart I broke;
And that, I think, is worse.

Comment

Oh, life is a glorious cycle of song,
A medley of extemporanea;
And love is a thing that can never go wrong;
And I am Marie of Roumania.

Ένα πολύ σύντομο τραγούδι

Κάποτε, όταν ήμουν νέος και αληθινός.
Κάποιος την εύθραυστη καρδιά μου έσπασε στα δυο --
Πίσω με άφησε κι ήμουν λυπηρός·
Κι αυτό είναι πολύ κακό.

Η αγάπη είναι για άτυχο θνητό,
Άλλο από κατάρα, η αγάπη δεν είναι.
Μια καρδιά ράγισα κάποτε κι εγώ·
Και αυτό νομίζω χειρότερο πως είναι.

Σχόλιο

Ω, μεγαλοπρεπής κύκλος τραγουδιού ειν' η ζωή
Ένα αυτοσχέδιο μείγμα·
Κι η αγάπη μια υπόθεση που ποτέ λάθος να αποβεί μπορεί·
Κι εγώ η Μαίρη της Ρουμανίας/ μια ρίμα.

Cherry White

I never see that prettiest thing-
A cherry bough gone white with Spring-
But what I think, “How gay ‘twould be
To hang me from a flowering tree.”

Λευκό κεράσι

Δεν βλέπω ποτέ πράγμα ομορφότερο από αυτό -
Της κερασιάς ένα κλαδί να γίνεται την Άνοιξη λευκό -
Αλλά αυτό που σκέφτομαι είναι, «τι ευτυχία θάταν αυτή
να με κρεμάσουν από ένα ανθισμένο δεντρί.»

Distance

Were you to cross the world, my dear,
To work or love or fight,
I could be calm and wistful here,
And close my eyes at night.

It were a sweet and gallant pain
To be a sea apart;
But, oh, to have you down the lane
Is bitter to my heart.

For a Sad Lady

And let her loves, when she is dead,
Write this above her bones:
“No more she lives to give us bread
Who asked her only stones.”

Απόσταση

Αν ήταν αγαπημένε, τον κόσμο να διασχίσεις,
Να εργαστείς, να παλέψεις ή να αγαπήσεις,
Εγώ ήρεμη μπορούσα να είμαι και να λαχταρώ,
Και τα μάτια μου τη νύχτα κλειστά να κρατώ.

Είχα ένα πόνο ωραίο και γλυκό
Να είσαι μια θάλασσα πέρα μακριά·
Αλλά, ω!, το να σε έχω κοντά εδώ
Πικρό είναι για τη δική μου καρδιά.

Για μια θλιμμένη κυρία

Κι ας αφήσουμε τους αγαπημένους της,
όταν θάναι νεκρή,
Αυτό να γράψουν στα οστά της πάνω:
«Πια δε ζει να μας δίνει άρτο
Ποιος μόνο πέτρες ζήτησε απ' αυτή.»

Penelope

In the pathway of the sun,
In the footsteps of the breeze,
Where the world and sky are one,
He shall ride the silver seas,
He shall cut the glittering wave.
I shall sit at home, and rock;
Rise, to heed a neighbor's knock;
Brew my tea, and snip my thread;
Bleach the linen for my bed.
They will call him brave.

Resumé

Razors pain you;
Rivers are damp;
Acids stain you;
And drugs cause cramp.
Guns aren't lawful;
Nooses give;
Gas smells awful;
You might as well live.

Πηνελόπη

Στο μονοπάτι του ήλιου,
Στης αύρας τα χνάρια,
Όπου ένα, ουρανός και κόσμος, είναι
Τις θάλασσες θα καβαλικέψει τις ασημένιες,
Τα κύματα που αστραποβολούν θα κόψει,
Στο πατρικό θα κάθομαι και θα λικνίζομαι εγώ·
Σήκω, του γείτονα τον κτύπο να προσέξεις·
Το τσάι μου ετοίμασε, και τους συλλογισμούς μου κόψε·
Του κρεβατιού μου λεύκανε τα λινά.
Γενναίο εκείνοι, αυτόν θα αποκαλέσουν.

Απολογισμός

Τα ξυράφια σε πονάνε
Σκοτεινά τα ποτάμια κυλάνε
Τα οξέα σε λερώνουν
Τα χάπια σε ναρκώνουν
Τα όπλα νόμιμα δεν είναι
Σε θηλιές σε πηγαίνουν
Το αέριο απαίσια μυρίζει
Καλύτερα να ζήσεις!

The Thin Edge

With you, my heart is quiet here,
And all my thoughts are cool as rain. I
sit and let the shifting year
Go by before the windowpane,
And reach my hand to yours, my dear...
I wonder what it’s like in Spain.

Prophetic Soul

Because your eyes are slant and slow,
Because your hair is sweet to touch,
My heart is high again; but oh, I doubt
if this will get me much.

Thought Of A Sunshine Morning

It costs me never a stab nor squirm
To tread by chance upon a worm.
“Aha, my little dear,” I say,
“Your clan will pay me back one day.”

Το λεπτό άκρο

Ήσυχη η καρδιά μου είναι, με σένα εδώ,
Κι όλες οι σκέψεις μου είναι δροσερές σα βροχή.
Κάθομαι κι αφήνω τον ασταθή καιρό
Να περνάει από του παράθυρου μπροστά το γυαλί.
Και το χέρι μου στο δικό σου πλησιάζω, αγαπημένε…
Πως άραγε στην Ισπανία είναι, αναρωτιέμαι.

Προφητική ψυχή

Επειδή τα μάτια σου σχιστά είναι κι αργά,
Επειδή ευχάριστα ν’ αγγιχτούν είναι τα μαλλιά,
Κεφάτη είναι η καρδιά μου πάλι· μα ω,
Αμφιβάλω αν μου φέρει πολλά αυτό.

Σκέψη ενός ηλιόλουστου πρωινού

Μια σουβλιά ή ντροπή, δε μου κοστίζει ποτέ
Σ’ ένα σκουλήκι πάνω κατά τύχη να πατώ.
«Αχα», λέω, «αγαπημένε μου μικρέ,»
«Απ’ τη φυλή σου μια μέρα, πίσω θα το πληρωθώ.»

Prisoner

Long I fought the driving lists,
Plume a-stream and armor clanging;
Link on link, between my wrists,
Now my heavy freedom's hanging.

Proloque To A Saga

Maidens, gather not the yew,
Leave the glossy myrtle sleeping;
Any lad was born untrue,
Never a one is fit your weeping.
Pretty dears, your tumult cease;
Love's a fardel, burthening double.
Clear your hearts, and have you peace-
Gangway, girls: I'll show you trouble.

Sight

Unseemly are the open eyes
That watch the midnight sheep,
That look upon the secret skies
Nor close, abashed, in sleep;
That see the dawn drag in, unbidden,
To birth another day-
Oh, better far their gaze were hidden
Below the decent clay.

Φυλακισμένος

Τους καταλόγους των διώξεων πάλεψα πολύ,
Ένα ρυάκι δέσμης φτερών και κρότοι από πανοπλία
Κρίκος σε αλυσίδα, στων καρπών μου το μεταξύ,
Δραματικά τώρα εκκρεμεί η δική μου ελευθερία.

Πρόλογος σε ένα έπος

Παρθένες, μη σοδιάζετε το πουρνάρι,
Αφήστε κοιμισμένη τη λαμπρή μυρτιά·
Όποιο άπιστο γεννήθηκε παλληκάρι,
Για τον θρήνο σας, κανένα δεν έχει ποτέ αξία καμιά.
Όμορφες αγαπημένες, παύει η σύγχυσή σας·
Φορτίο είναι η αγάπη, φορτωμένο διπλά.
Τις καρδιές καθαρίστε, έχετε γαλήνη στη ψυχή σας—
Κορίτσια, των θεάτρων: θα σας δείξω τον μπελά.

Θέαμα

Απρεπή είναι τα μάτια τα ανοικτά
Που τα μεσονύκτια ποίμνια παρακολουθούν, Όποια
τους μυστικούς ουρανούς κοιτούν
Ούτε, στον ύπνο πτοούνται κλειστά·
Εκείνα που την αυγή ακάλεστη βλέπουν να μπαίνει,
Μια μέρα άλλη να γεννήσει—
Ω, καλύτερα η ματιά τους μακριά ήταν κρυμμένη
Κάτω από τον πηλό που ’χαν ευπρεπίσει.

The Apple Tree

When first we saw the apple tree
The boughs were dark and straight,
But never grief to give had we,
Though Spring delayed so late.

When last I came away from there
The boughs were heavy hung,
But little grief had I to spare
For Summer, perished young.

The Willow

On sweet young earth where the myrtle presses,
Long we lay, when the May was new;
The willow was winding the moon in her tresses,
The bud of the rose was told with dew.

And now on the brittle ground I'm lying,
Screaming to die with the dead year's dead;
The stem of the rose is black and drying,
The willow is tossing the wind from her head.

Η μηλιά

Όταν για πρώτη φορά είδαμε τη μηλιά
Τα κλαδιά ήταν ίσια και θλιβερά,
Μα ποτέ δεν είχαμε να δώσουμε λύπη αψιά,
Παρόλο που βραδυπορούσε η άνοιξη έτσι αργά.

Στη τελευταία μου από κει φυγή
Τα κλαδιά κρέμονταν βαριά,
Μα είχα να διαθέσω μια λύπη μικρή
Γιατί νέα πέθαινε η καλοκαιριά.

Η ιτιά

Στη φρέσκια νεαρή γη που η ιτιά ζουλά,
Για χρόνο πολύ ξαπλώναμε, όταν είχαμε το Μάη νιό·
Στις μπούκλες της ανάμεσα, το φεγγάρι ανέμιζε η ιτιά,
Το μπουμπούκι του ρόδου καλυμμένο με δροσό.

Στο αδύναμο τώρα έδαφος ξαπλωμένη,
Ουρλιάζοντας να πεθάνω με του άγονου χρόνου τους νεκρούς·
Του ρόδου είναι μαύρη η θηλιά και μαραμένη.
Τον άνεμο τινάζει η ιτιά απ’ του κεφαλιού της τους ανθούς.

Words Of Comfort To Be Scratched On A Mirror

Helen of Troy had a wandering glance;
Sappho’s restriction was only the sky;
Ninon was ever the chatter of France;
But oh, what a good girl am I!

The Small Hours

No more my little song comes back;
And now of nights I lay
My head on down, to watch the black
And wait the unfailing gray.

Oh, sad are winter nights, and slow;
And sad’s a song that’s dumb;
And sad it is to lie and know
Another dawn will come.

Rhyme Against Living

If wild my breast and sore my pride,
I bask in dreams of suicide;
If cool my heart and high my head,
I think, ‘How lucky are the dead!’

Λόγια παρηγοριάς για να σκαλιστούν στον καθρέφτη

Ένα βλέμμα περιφερόμενο είχε η Ελένη από την Τροία·
Περιορισμός ήταν μόνον ο ουρανός για τη Σαπφώ·
Η Νινόν, της Γαλλίας ήταν πάντα η φλυαρία·
Μα ω, τι καλό κορίτσι είμαι εγώ!

Οι μικρές ώρες

Πίσω δεν γυρίζει πια το τραγούδι το μικρό·
Και τώρα έξω απ' τις νύχτες χτυπώ
Το κεφάλι μου στο έδαφος, το μαύρο να κοιτώ
Και το ανεξάντλητο γκρίζο καρτερώ.

Ω, θλιμμένα είναι τα βράδια του χειμώνα, κι αργά·
Κι άθυμο είναι το τραγούδι το βουβό ·
Και να ξαπλώνεις και να ξέρεις νιά
πως θάρθει αυγή, είναι μελαγχολικό.

Ομοιοκαταληξία απέναντι στον τρόπο ζωής

Αν το στήθος μου αγριέψεις και τη περηφάνια μου πληγώσεις,
Σε αυτοκτονικά όνειρα θα κρυφτώ·
Αν την καρδιά μου ημερέψεις και το κεφάλι μου ψηλώσεις,
'Πόσο τυχεροί είναι οι νεκροί !', θα συλλογιστώ.

The Leal

The friends I made have slipped and strayed,
And who's the one that cares?
A trifling lot and best forgot-
And that's my tale, and theirs.

Then if my friendships break and bend,
There's little need to cry
The while I know that every foe
Is faithful till I die.

Charles Dickens

Who call him spurious and shoddy
Shall do it o'er my lifeless body. I
heartily invite such birds
To come outside and say those words!

Ο πιστός

Οι φίλοι που έκανα έχουν δραπετεύσει κι απομακρυνθεί,
Και ποιος, ο μοναδικός που νοιάζεται, είναι;
Ένας άνθρωπος ασήμαντος και καλύτερα να ξεχαστεί–
Κι αυτή, η δική μου ιστορία κι η δική τους είναι.

Έπειτα αν οι φιλίες μου σπάσουν και λυγίσουν,
Μικρή υπάρχει ανάγκη να θλιβώ
Εφόσον γνωρίζω πιστό πως θάχω
Ως να πεθάνω κάθε εχθρό.

Κάρολος Ντίκενς

Όποιος αυτόν αποκαλεί ψεύτικο, φθηνό
Θα πρέπει πάνω από το άψυχο κορμί μου να το κάνει.
Εγκάρδια τέτοια πουλιά καλώ
Έξω νάρθουν κι εκείνα τα λόγια να πουν!

Lady, lady, should you meet
One whose ways are all discreet,
One who murmurs that his wife
Is the lodestar of his life,
One who keeps assuring you
That he never was untrue,
Never loved another one . . .
Lady, lady, better run!

Κυρία, Κυρία, αν ήταν να συναντηθείς
Μ' έναν που στους τρόπους του όλους είναι μπεσαλής,
Κάποιον που, τη γυναίκα του, ψιθυρίζει
Ότι έχει της ζωής του, αστέρα πολικό,
Κάποιον που να σε βεβαιώνει, συνεχίζει
Πως το ψέμα έχει μέγιστο εχθρό
Πως ποτέ δεν αγάπησε άλλη καμιά...
Κυρία, κυρία, θα ήταν προτιμότερο να τρέξεις μακριά!

The Red Dress

I always saw, I always said
If I were grown and free,
I'd have a gown of reddest red
As fine as you could see,

To wear out walking, sleek and slow,
Upon a Summer day,
And there'd be one to see me so
And flip the world away.

And he would be a gallant one,
With stars behind his eyes,
And hair like metal in the sun,
And lips too warm for lies.

I always saw us, gay and good,
High honored in the town.
Now I am grown to womanhood...
I have the silly gown.

Το κόκκινο φόρεμα

Πάντα έβλεπα, κι είχα πει
Ελεύθερη αν ήμουν κι άτομο μεστό,
Ένα φόρεμα θάχα από το πιο κόκκινο ροδύ
Τόσο, όσο θα μπορούσες να δεις, κομψό

Να το φορώ έξω περπατώντας, κομψή και νωθρή,
Μιαν του καλοκαιριού ημέρα,
Κι ένας θα υπάρξει έτσι να με δει
Και τον κόσμο να διώξει πέρα.

Και θάναι αυτός κάποιος αβρός
Με άστρα πίσω από τη ματιά.
Και σαν μέταλλο σε ήλιο τα μαλλιά,
Και χείλη για ψέματα, τόσο θερμά.

Μας έβλεπα πάντα, εύθυμους και αγαθούς
Στη πόλη μέσα τιμημένους πολύ.
Τώρα ενήλικας σε γυναικεία φύση…
Το χαζοφόρεμα έχω τυλιχθεί.

The Whistling Girl

Back of my back, they talk of me,
Gabble and honk and hiss;
Let them batten, and let them be-
Me, I can sing them this:

“Better to shiver beneath the stars,
Head on a faithless breast,
Than peer at the night through rusted bars,
And share an irksome rest.

“Better to see the dawn come up,
Along of a trifling one,
Than set a steady man’s cloth and cup
And pray the day be done.

“Better be left by twenty dears
Than lie in a loveless bed;
Better a loaf that’s wet with tears
Than cold, unsalted bread.”

Back of my back, they wag their chins,
Whinny and bleat and sigh;
But better a heart a-bloom with sins
Than hearts gone yellow and dry!

Το κορίτσι που σφυρίζει

Πίσω από την πλάτη μου για μένα μιλούν
Φλυαρούν, κορνάρουν και σφυρίζουν·
Άφησέ τους να είναι, κι άφησέ τους να σφυροκοπούν-
Εγώ, αυτό να τραγουδώ μπορώ σ' αυτούς:

«Καλύτερα κάτω από τ' αστέρια να τρέμω,
Σε στήθος άπιστο να τρακάρω μετωπικά,
Αντί ανάμεσα σε σκουριασμένες μπάρες τα βράδια να βγαίνω,
Και να μοιράζομαι μια ανιαρή φωλιά.

«Καλύτερα να προβάλλει η αυγή, να δω,
Μπροστά από κάτι ασήμαντο κι ελαφρό
Παρά, ενός ανθρώπου αμετακίνητου το ρούχο και το καπέλο,
ν' αποτελώ
Κι η μέρα να τελειώσει, να παρακαλώ.

«Καλύτερα από είκοσι αγαπημένους νάμαι εγκαταλειμμένη
Από το να βρίσκομαι σε κρεβάτι δίχως αγάπη, ξαπλωμένη·
Καλύτερα ένα καρβέλι που είναι με δάκρυα βρεγμένο
Παρά ανάλατο ψωμί, με ψύχρα ποτισμένο.»

Πίσω απ' την πλάτη μου, τα πηγούνια τους κουνούν,
Χρεμετίζουν, αναστενάζουν και γκρινιάζουν·
Αλλά καλύτερα καρδιές μ' αμαρτίες ν' ανθούν
Παρά καρδιές χλωμές, κίτρινες, που δειλιάζουν!

The False Friends

They laid their hands upon my head,
They stroked my cheek and brow;
And time could heal a hurt, they said,
And time could dim a vow.

And they were pitiful and mild
Who whispered to me then,
“The heart that breaks in April, child,
Will mend in May again.”

Oh, many a mended heart they knew.
So old they were, and wise.
And little did they have to do
To come to me with lies!

Who flings me silly talk of May
Shall meet a bitter soul;
For June was nearly spent away
Before my heart was whole.

Οι ψεύτικοι φίλοι

Τα χέρια τους στο κεφάλι μου ψηλά έβαλαν,
Μέτωπο και μάγουλο μού χάιδεψαν·
Κι είπαν ο χρόνος τον πόνο μπορεί να θεραπεύσει
Κι ο χρόνος έναν όρκο να θολώσει.

Κι ήπιοι ήταν και σπλαχνικοί
Εκείνοι που ψιθύρισαν μετά σε μένα,
«Η καρδιά που τον Απρίλη σπάει, παιδί
Πάλι στο Μάη μέσα θα φτιαχτεί.»

Ω, που μιαν γιατρεμένη ήξεραν καρδιά, πολλοί.
Τόσο γέροι ήσαν και σοφοί.
Και λίγα να κάνουν είχαν
Ώστε σε μένα με ψευτιές ήρθαν!

Εκείνος π’ ανόητα μου πετά λόγια του Μαΐου
Μια ψυχή θα συναντήσει πικρή·
Γιατί σχεδόν πέρασε του Ιουνίου
Προτού η καρδιά μου γιατρευτεί.

Wisdom

This I say, and this I know:
Love has seen the last of me.
Love’s a trodden lane to woe,
Love’s a path to misery.

This I know, and knew before,
This I tell you, of my years:
Hide your heart, and lock your door.
Hell’s afloat in lovers’ tears.

Give your heart, and toss and moan;
What a pretty fool you look!
I am sage, who sit alone;
Here’s my wool, and here’s my book.

Look! A lad’s a-waiting there,
Tall he is and bold, and gay.
What the devil do I care
What I know, and what I say?

Σοφία

Αυτό ξέρω και λέω αυτό:
Το ύστατο από μένα η αγάπη έχει δει.
Μια πατημένη διαδρομή είναι η αγάπη προς τον καημό,
Προς τη δυστυχία είναι η αγάπη μια διαδρομή.

Αυτό που γνώριζα από πριν, το ίδιο γνωρίζω τώρα,
Κι αυτό σου λέω απ’ τα δικά μου χρόνια:
Την πόρτα σου κλείδωσε, και κρύψε την καρδιά.
Η κόλαση κρύβεται στων εραστών τα δάκρυα .

Στριφογύρνα, βόγκηξε, δώσε τη καρδιά·
Πόσο ανόητος μοιάζεις, αρκετά!
Είμαι ένας γνωστικός που ζητά τη μοναξιά·
Εδώ είναι τα κατάστιχά μου, εδώ και τα μαλλιά.

Δες! Ένα παλληκάρι περιμένει εκεί,
Είναι ψηλό, χαρούμενο, τολμηρό.
Τι στο διάβολο με νοιάζει
Τι εγώ ξέρω, και τι εγώ ομιλώ;

Ultimatum

I'm wearied of wearying love, my friend,
Of worry and strain and doubt;
Before we begin, let us view the end,
And maybe I'll do without.
There's never the pang that was worth the tear,
And toss in the night I won't-
So either you do or you don't, my dear,
Either you do or you don't!

The table is ready, so lay your cards
And if they should augur pain,
I'll tender you ever my kind regards
And run for the fastest train.
I haven't the will to be spent and sad;
My heart's to be gay and true-
Then either you don't or you do, my lad,
Either you don't or you do!

Τελεσίγραφο

Βαριέμαι φίλε μου, την αγάπη την ανιαρή,
Το άγχος, την αμφιβολία, την ανησυχία·
Το τέλος ας λογιστούμε πριν την αρχή,
Κι ίσως, τότε, αντέξω δίχως αγάπη καμία.
Οδύνη που το δάκρυ να άξιζε, δεν υπάρχει ποτέ,
Και δε θα στριφογυρίσω το βράδυ-
Έτσι, είτε το κάνεις είτε όχι, αγαπητέ,
Είτε εσύ το κάνεις είτε όχι!

Έτοιμο είναι το τραπέζι, τις κάρτες σας στρώστε συνεπώς
Κι αν τύχει να μαντεύσουν καημό,
Θα σου υποβάλλω τους ευγενείς μου χαιρετισμούς συνεχώς
Και για το πιο γρήγορο θα τρέξω συρμό.
Να ξοδευτώ και να θλιβώ δε θέλω·
Είτε δεν το κάνετε νεαρέ μου, είτε το κάνετε,
Χαρωπή και αληθινή την καρδιά μου θέλω-
Είτε δεν το κάνετε ή το κάνετε!

Interview

The ladies men admire, I've heard,
Would shudder at a wicked word.
Their candle gives a single light;
They'd rather stay at home at night.
They do not keep awake till three,
Nor read erotic poetry.
They never sanction the impure,
Nor recognize an overture.
They shrink from powders and from paints...
So far, I've had no complaints.

Συνέντευξη

Έχω ακουστά, πως οι κυρίες που οι άντρες θαυμάζουν
Σε λόγο πρόστυχο θα έπρεπε ν’ ανατριχιάζουν.
Το κερί τους, ένα φως μοναδικό δίνει·
Θα προτιμούσαν στο σπίτι το βράδυ να ’χαν μείνει.
Να μη μένουν άυπνες έως την τρίτη νυχτερινή,
Μήτε να διαβάζουν ποίηση ερωτική.
Το αμαρτωλό ποτέ τους δεν επικροτούν,
Μήτε στην προσέγγιση ανταπαντούν.
Από ρουζ απέχουν κι από πούδραι
Παράπονο δεν είχα έως τούδε…

Chant for Dark Hours

Some men, some men
Cannot pass a
Book shop.
(Lady, make your mind up, and wait your life away.)

Some men, some men
Cannot pass a
Crap game.
(He said he'd come at moonrise, and here's another day!)

Some men, some men
Cannot pass a
Bar-room.
(Wait about, and hang about, and that's the way it goes.)

Some men, some men
Cannot pass a
Woman.
(Heaven never send me another one of those!)

Some men, some men
Cannot pass a
Golf course.
(Read a book, and sew a seam, and slumber if you can.)

Some men, some men

Τραγούδι για ώρες μελαγχολικές

Κάποιοι άντρες, ορισμένοι άντρες
Να προσπεράσουν δεν μπορούν ένα
Βιβλιοπωλείο.
(Κυρία, αποφάσισε, και τη ζωή σου κράτα μακριά.)

Κάποιοι άντρες, ορισμένοι άντρες
Να ξεχάσουν δεν μπορούν ένα
Ανόητο παιχνίδι.
(Στο σήκωμα του φεγγαριού είπε θάρθει, κι είναι μια άλλη μέρα πια!)

Κάποιοι άντρες, ορισμένοι άντρες
Να προσπεράσουν δεν μπορούν ένα
Ποτοπωλείο.
(Περιμένεις και βαριέσαι κι είναι ο τρόπος που πηγαίνει, αυτό.)

Ορισμένοι άντρες, κάποιοι άντρες
Να περάσουν δεν μπορούν μπροστά από μια
Γυναίκα.
(Θεέ μου, ποτέ μη μου στείλεις έναν ακόμη σαν αυτό!)

Ορισμένοι άντρες, κάποιοι άντρες
Να περάσουν δεν μπορούν ένα
Γήπεδο γκολφ.
(Ένα βιβλίο διάβασε, και μια ραφή ράψε, κι αν μπορείς να κοιμηθείς.)

Ορισμένοι άντρες, κάποιοι άντρες

Cannot pass a
Haberdasher’s.
(All your life you wait around for some damn man!)

Ένα κατάστημα ψιλικών να διαβούν
Δεν μπορούν.
(Τη ζωή σου όλη κάποιον τέτοιον καταραμένο άντρα καρτερείς!)

Coda

There's little in taking or giving,
There's little in water or wine;
This living, this living, this living
Was never a project of mine.
Oh, hard is the struggle, and sparse is
The gain of the one at the top,
For art is a form of catharsis,
And love is a permanent flop,
And work is the province of cattle,
And rest's for a clam in a shell,
So I'm thinking of throwing the battle-
Would you kindly direct me to hell?

Επίλογος

Υπάρχει κάτι λίγο στη λήψη ή την παροχή,
Υπάρχει κάτι λίγο στο κρασί ή στο νερό·
Αυτός ο τρόπος ζωής, της ζωής αυτός ο τρόπος, η ζωή
Δεν ήταν ποτέ ένα σχέδιο δικό μου αυτό.
Ω, σκληρή είναι η προσπάθεια και λιγοστό είναι
Το κέρδος του εκείνου που βρίσκεται στην κορυφή,
Διότι η τέχνη μια τελετουργία κάθαρσης είναι,
Και η αγάπη μια μόνιμη αποτυχία καθαρή,
Και τομέας των ζώων είναι η εργασία,
Και για το μύδι, στο όστρακο φωλιά,
Έτσι σκέφτομαι της μάχης να εγκαταλείψω την αγωνία-
Θα μπορούσες ευγενικά να με οδηγήσεις στη φωτιά;

The Passionate Freudian To His Love

Only name the day, and we'll fly away
In the face of old traditions,
To a sheltered spot, by the world forgot,
Where we'll park our inhibitions.
Come and gaze in eyes where the lovelight lies
As it psychoanalyzes,
And when once you glean what your fantasies mean
Life will hold no more surprises.
When you've told your love what you're thinking of
Things will be much more informal;
Through a sunlit land we'll go hand-in-hand,
Drifting gently back to normal.

While the pale moon gleams, we will dream sweet
dreams,
And I'll win your admiration,
For it's only fair to admit I'm there
With a mean interpretation.
In the sunrise glow we will whisper low
Of the scenes our dreams have painted,
And when you're advised what they symbolized
We'll begin to feel acquainted.
So we'll gaily float in a slumber boat
Where subconscious waves dash wildly;
In the stars' soft light, we will say good-night-
And "good-night!" will put it mildly.

Ο Παθιασμένος Φροϋδικός στον Έρωτά του

Ονόμασε τη μέρα μοναχά, και θα πετάξουμε μακριά
Παρά τις παραδόσεις τις παλιές,
Σε έναν τόπο προστατευμένο, κι από τον κόσμο ξεχασμένο,
Όπου θα αποθηκεύσουμε τις δικές μας αναστολές.
Έλα και σε μάτια χάζεψε όπου το φως της αγάπης ξάπλωσε
Καθώς ψυχολογεί,
Και όταν κάποτε σταθμίσεις τι σημαίνουν οι δικές σου ονειροπολήσεις
Η ζωή άλλες πια εκπλήξεις δε θα διατηρεί.
Όταν στην αγάπη σου θα έχεις πει τι σκέφτεσαι περί
Τα πράγματα θα είναι πολύ περισσότερο φιλικά·
Μέσα από γη ηλιολουσμένη θα προχωράμε χέρι χέρι
Υποχωρώντας απαλά πίσω στα κανονικά.

Όσο το χλωμό φεγγάρι θα λαμποκοπά, θα ονειρευτούμε όνειρα γλυκά,
Και τη δική σου θα κερδίσω εκτίμηση,
Διότι δίκαιο είναι μοναχά να αναγνωρίσεις πως είμαι εκεί δα
Με μια απλή εξήγηση.
Στης ανατολής τη ζεστασιά θα ψιθυρίζουμε λόγια σιγανά
Για τις σκηνές που από τα όνειρά μας έχουν χρωματιστεί,
Κι όταν εσύ θάχεις πληροφορηθεί τι σε εκείνα έχει σαρκωθεί
Θα αρχίσουμε να αισθανόμαστε πως έχουμε γνωριστεί
Έτσι θα επιπλέουμε ευτυχισμένοι σε μια βάρκα κοιμισμένη
Κατά που υποσυνείδητα κύματα ορμούν οργιαστικά·
Στων αστεριών το φως το απαλό καληνύχτα θα λέμε για καλό--
Και, καληνύχτα θα είναι για να το θέσω απλά.

Our desires shall be from repressions free-
As it’s only right to treat them.
To your ego’s whims I will sing sweet hymns,
And ad libido repeat them.
With your hand in mine, idly we’ll recline
Amid bowers of neuroses,
While the sun seeks rest in the great red west
We will sit and match psychoses.
So come dwell a while on that distant isle
In the brilliant tropic weather;
Where a Freud in need is a Freud indeed,
We’ll always be Jung together.

Θα είναι οι δικές μας πεθυμιές ελεύθερες από καταστολές --
Όπως είναι απλά δίκαιο να χειρίζεσαι αυτές.
Στου εγώ σου τις επιθυμίες, γλυκές θα ψάλλω υμνωδίες,
Και για ευχαρίστηση θα επαναλαμβάνω αυτές.
Με το χέρι σου στο δικό μου ακουμπιστά, θα ξαπλώσουμε νωθρά
Ανάμεσα σε αλέες από νευρώσεις,
Ενώ ο ήλιος αναζητά φωλιά στο μεγαλοπρεπές κόκκινο δυτικά
Θα καθίσουμε και θα ταιριάζουμε ψυχώσεις.
Έλα λοιπόν και κατοίκησε για λίγο στη μακρινή εκείνη νήσο
Στη λαμπρή τροπική βροχή
Εκεί όπου ένας Φρόυντ έχει ανάγκη για βοήθεια, είναι ένας Φρόυντ αλήθεια
Θα είμαστε πάντα Γιουνγκ μαζί.

And let her loves, when she is dead,
Write this above her bones:
"No more she lives to give us bread
Who asked her only stones."

Κι ας αφήσουμε τους αγαπημένους της,
όταν θάναι νεκρή,
Αυτό να γράψουν στα οστά της πάνω:
«Πια δε ζει να μας δίνει άρτο
Ποιος μόνο πέτρες ζήτησε απ’ αυτή.»

Epitaph for a Darling Lady

All her hours were yellow sands,
Blown in foolish whorls and tassels;
Slipping warmly through her hands;
Patted into little castles.

Shiny day on shiny day
Tumble in a rainbow clutter,
As she flipped them all away,
Sent them spinning down the gutter.

Leave for her a red young rose,
Go your way, and save your pity;
She is happy, for she knows
That her dust is very pretty.

Επιτάφιος για μια αγαπημένη κυρία

Οι ώρες της όλες ήταν αθάρευτη αμμουδιά,
Σε ανέμυαλους σφονδύλους και θυσάνους παρασυρμένη·
Από τα χέρια της ανάμεσα γλιστρώντας ζωηρά·
Σε κάστρα μικρά πατικωμένη.

Μέρα λαμπερή σε μέρα φωταυγή
Σ' ουράνιου τόξου καταρρέει την ασυγυρισιά
Να στροβιλίζονται τα έστειλε κάτω στη συρμή
Καθώς τα ανέστρεψε όλα μακριά.

Ένα φρέσκο ρόδο κόκκινο, αφήστε για εκείνη
Το δρόμο σας τραβήξτε και η συμπόνια ας φυλαχτεί
Είναι ευτυχισμένη, γιατί γνωρίζει εκείνη
Πως η σκόνη της είναι όμορφη πολύ.

Ghosts of all my lovely sins,
Who attend too well my pillow,
Gay the wanton rain begins;
Hide the limp and tearful willow.

Όλων των υπέροχων αμαρτιών μου φαντάσματα,
Που το μαξιλάρι μου φροντίζετε πολύ καλά,
Χαρούμενη η ανήμερη βροχή ξεκινά·
Την κουτσή και δακρυσμένη κρύψτε ιτιά.

The Homebody

There still are kindly things for me to know,
Who am afraid to dream, afraid to feel–
This little chair of scrubbed and sturdy deal,
This easy book, this fire, sedate and slow.
And I shall stay with them, nor cry the woe
Of wounds across my breast that do not heal;
Nor wish that Beauty drew a duller steel,
Since I am sworn to meet her as a foe.

It may be, when the devil's own time is done,
That I shall hear the dropping of the rain
At midnight, and lie quiet in my bed;
Or stretch and straighten to the yellow sun;
Or face the turning tree, and have no pain;
So shall I learn at last my heart is dead.

Ο σπιτόγατος

Ακόμη υπάρχουν για εμένα, πράγματα να γνωρίσω, καλά
Που να αισθανθώ φοβάμαι, φοβάμαι να ονειρευτώ–
Η μικρή αυτή καρέκλα από τριμμένο πεύκο, ανθεκτικό
Το χαλαρωτικό αυτό βιβλίο, η ήρεμη και γαλήνια φωτιά.
Κι εγώ μαζί τους θα μείνω, ούτε θα κλάψω τη συμφορά
Για πληγές αθεράπευτες στο στήθος μου λοξά·
Ούτε εύχομαι να ζωγράφισε η ομορφιά ατσάλι πιο θολό,
Αφού ορκισμένη είμαι να την συναντήσω σαν εχθρό.

Ίσως νάναι, όταν η ώρα του διαβόλου τελειώσει
Που τη βροχή θ’ ακούω να σταλάζει
Τα μεσάνυχτα, κι ήσυχη στο κρεβάτι ξαπλωμένη·
Ή προς τον κίτρινο ήλιο έχω τεντωθεί κι ισιώσει·
Ή πόνο να μην έχω, το δέντρο κοιτώντας να αλλάζει·
Έτσι επιτέλους θα μάθω πως η καρδιά μου είναι πεθαμένη.

Interior

Her mind lives in a quiet room,
A narrow room, and tall,
With pretty lamps to quench the gloom
And mottoes on the wall.

There all the things are waxen neat
And set in decorous lines;
And there are posies, round and sweet,
And little, straightened vines.

Her mind lives tidily, apart
From cold and noise and pain,
And bolts the door against her heart,
Out wailing in the rain.

Εσωτερικό

Σε τόπο ήσυχο το μυαλό της αρμενίζει,
Ένα ψηλό δωμάτιο και στενό,
Με λάμπες όμορφες τη κατήφεια να δροσίζει
Και στον τοίχο, γνωμικό.

Ολοκάθαρα είναι όλα τα πράγματα εκεί
Και σε γραμμές όμορφες βαλμένα·
Κι υπάρχει δέσμη από άνθη, φρέσκια – δροσερή,
Και μικρά αμπέλια, ισιωμένα.

Ο νους της ζει σημαντικά,
Χώρια από κρύο, πόνο και βοή,
Την πόρτα αμπαρώνει κόντρα στην καρδιά,
Θρηνώντας έξω, μέσα στη βροχή.

Afternoon

When I am old, and comforted,
And done with this desire,
With Memory to share my bed
And Peace to share my fire,

I'll comb my hair in scalloped bands
Beneath my laundered cap,
And watch my cool and fragile hands
Lie light upon my lap.

And I will have a sprigged gown
With lace to kiss my throat;
I'll draw my curtain to the town,
And hum a purring note.

And I'll forget the way of tears,
And rock, and stir my tea.
But oh, I wish those blessed years
Were further than they be!

Απόγευμα

Μεγάλη όταν θα είμαι, και ανακουφισμένη,
Και με την επιθυμία αυτή τελειωμένη,
Με τη Μνήμη το κρεβάτι μου να μοιράζεται
Και τη Γαλήνη το πάθος μου ν' ασπάζεται,

Σκάλες θα χτενίσω τα μαλλί
Κάτω απ' το πλυμένο το σκουφί,
Και θα παρατηρώ τα χέρια μου απαθή και λεπτά
Ακουμπισμένα ελαφρά επάνω στην ποδιά.

Και θα έχω μια ρόμπα κλαρωτή
Το λαιμό δαντέλα να μου φιλά·
Στην πόλη θα αφήσω την κουρτίνα ανοιχτή,
Και θα ψιθυρίσω μια νότα γουργουριστά.

Και θα ξεχάσω τον τρόπο των δακρύων,
Και θα λικνίζομαι, το τσάι μου θα ανακατεύω.
Αλλά ω, ελπίζω τα ευλογημένα χρόνια αυτά
Από ότι είναι τώρα, να ήταν πιο μακριά!

The Little Old Lady

I was seventy-seven, come August,
I shall shortly be losing my bloom;
I've experienced zephyr and raw gust
And (symbolical) flood and simoom.

When you come to this time of abatement,
To this passing from Summer to Fall,
It is manners to issue a statement
As to what you got out of it all.

So I'll say, though reflection unnerves me
And pronouncements I dodge as I can,
That I think (if my memory serves me)
There was nothing more fun than a man!

In my youth, when the crescent was too wan
To embarrass with beams from above,
By the aid of some local Don Juan
I fell into the habit of love.

And I learned how to kiss and be merry- an
Education left better unsung.
My neglect of the waters Pierian

Η μικρόσωμη γριά κυρία

Ήμουν εβδομήντα επτά, τον Αύγουστο που θαρχόταν,
Η νεότητά μου σύντομα θα χανόταν·
Δοκίμασα ζέφυρο και άνεμο δυνατό κι υγρό,
Και (συμβολικά) πλημμύρα κι άνεμο ξηρό.

Όταν στην ώρα του τέλους φτάσεις,
Από Καλοκαίρι σε Φθινόπωρο, το πέρασμα αυτό,
Είναι ευγενικό μια εκτίμηση να μοιράσεις
Σαν τι έβγαλες από όλο αυτό.

Έτσι θα πω, αν κι ο συλλογισμός με θορυβεί
Και τις επίσημες ανακοινώσεις παραμερίζω όσο μπορώ,
Αυτό νομίζω (αν η μνήμη μου με υπηρετεί)
Από έναν άντρα τίποτε δεν υπήρχε πιο διασκεδαστικό!

Στη νιότη μου, όταν το μισοφέγγαρο ήταν πολύ ασθενικό
Ώστε με τις φεγγαραχτίδες από πάνω να μου φέρνει δυσκολία
Με τη βοήθεια από κάποιον γόη κοντινό
Στης αγάπης έπεσα την εξουσία.

Και πώς να φιλώ έμαθα και ναμαι χαρωπή- μια
Γνώση που έμεινε καλύτερα δίχως να αναφερθεί.
Η αδιαφορία μου για της Πιερίας των νερών την πνοή.

Was a scandal, when Grandma was young.

Though the shabby unbalanced the splendid,
And the bitter out measured the sweet,
I should certainly do as I then did,
Were I given the chance to repeat.

For contrition is hollow and wraithful,
And regret is no part of my plan,
And I think (if my memory's faithful)
There was nothing more fun than a man!

Σκάνδαλο ήταν όταν η γιαγιά ήτανε νιά.

Αν και το άθλιο ανισορροπούσε το εξαιρετικό
Και η πίκρα με το γλυκό αναμετριόταν,
Θα έκανα σίγουρα όπως έπραττα εκείνο τον καιρό,
Αν η ευκαιρία να επαναλάβω, μου δινόταν.

Διότι η μετάνοια είναι δίχως νόημα και κρύβει οργή,
Και μέρος του σχεδίου μου δεν έχω τον οικτιρμό
Και σκέφτομαι (αν η μνήμη μου μού είναι πιστή)
Από έναν άντρα τίποτε δεν υπήρχε πιο διασκεδαστικό!

August

When my eyes are weeds,
And my lips are petals, spinning
Down the wind that has beginning
Where the crumpled beeches start
In a fringe of salty reeds;
When my arms are elder-bushes,
And the rangy lilac pushes
Upward, upward through my heart;

Summer, do your worst!
Light your tinsel moon, and call on
Your performing stars to fall on
Headlong through your paper sky;
Nevermore shall I be cursed
By a flushed and amorous slattern,
With her dusty laces' pattern
Trailing, as she straggles by.

Αύγουστος

Όταν τα μάτια μου θάναι ασθενικά
Και πέταλα που κλώθουν, τα χείλη
Στον άνεμο που θάχει φύγει
Εκεί που, τσακισμένες ξεπετάγονται οι οξιές, μέσα
Σε ένα κρόσσι από καλάμια αλμυρά·
Όταν τα μπράτσα μου (θα) είναι θάμνοι από κουφοξυλιά
Και, ψηλή και λεπτή, θα σπρώχνει η πασχαλιά
Προς τα επάνω, προς τα επάνω, από την καρδιά μου μέσα·

Καλοκαίρι, όσο άσχημα τόσο πιο καλά!
Άναψε το φεγγάρι σου το γυαλιστερό
Και τ' άστρα κάλεσε απ' το χάρτινο ουρανό
Παιχνιδιάρικα να πέσουν με ορμή·
Δε θα με καταραστεί ποτέ ξανά
Μια ερωτόληπτη πουτάνα φουντωμένη
Με το σχέδιο από δαντέλες σκονισμένη
Σέρνοντας, καθώς προς τα εκεί ακολουθεί!

Song In a Minor Key

There’s a place I know where the birds swing low,
And wayward vines go roaming,
Where the lilacs nod, and a marble god
Is pale, in scented gloaming.
And at sunset there comes a lady fair
Whose eyes are deep with yearning.
By an old, old gate does the lady wait
Her own true love’s returning.

But the days go by, and the lilacs die,
And trembling birds seek cover;
Yet the lady stands, with her long white hands
Held out to greet her lover.
And it’s there she’ll stay till the shadowy day
A monument they grave her.
She will always wait by the same old gate, --
The gate her true love gave her.

Τραγούδι σε κλίμακα ελάσσονα

Ξέρω, υπάρχει ένας τόπος όπου τα πουλιά αιωρούνται ταπεινώς,
Κι απείθαρχα τα αμπέλια περιπλανώνται ασκόπως,
Όπου οι πασχαλιές γνέφουν, και ένας μαρμάρινος θεός
Στο αρωματισμένο το λυκόφως είναι ωχρός.
Και νάτη έρχεται στη δύση μια κυρά ξανθιά
Που τα μάτια της βαθειά έχουν λαχτάρα /παθιασμένη.
Σε μια παλιά, η κυρά περιμένει, εξώθυρα παλιά
Τη δική της να γυρίσει αληθινή αγάπη /περιμένει.

Μα οι μέρες περνούν, και οι πασχαλιές πεθαίνουν,
Και φοβισμένα ψάχνουν τα πουλιά να καλυφθούν·
Ακόμη στέκεται η κυρά, με τα μακριά λευκά της χέρια
Τεντωμένα τον εραστή της να χαιρετούν.
Κι είναι εκεί που θα μένει μέχρι τη σκιερή μέρα
Ένα μνημείο να σμιλέψουν για ’κείνη
Θα περιμένει πάντα στην ίδια παλιά εξώπορτα, --
Την εξώθυρα που η αληθινή της αγάπη έδωσε σε ’κείνη.

Landscape

Now this must be the sweetest place
From here to heaven's end;
The field is white and flowering lace,
The birches leap and bend,

The hills, beneath the roving sun,
From green to purple pass,
And little, trifling breezes run
Their fingers through the grass.

So good it is, so gay it is,
So calm it is, and pure.
A one whose eyes may look on this
Must be the happier, sure.

But me- I see it flat and gray
And blurred with misery,
Because a lad a mile away
Has little need of me.

Τοπίο

Τώρα αυτός πρέπει να είναι ο τόπος ο πιο γλυκός
Από εδώ ως το τέλος τ' ουρανού·
Είναι λευκός, ένα σιρίτι που ανθίζει ο αγρός,
Οι σημύδες την ευκαιρία αρπάζουν να υποκλιθούν,

Κάτω από ήλιο περιπλανώμενο οι λόφοι,
Από πράσινο σε μωβ πέρασμα διαβαίνουν,
Τα δάχτυλά τους ανάμεσα στη χλόη
Και μικρές, τεμπέλικες απλώνουν πνοές ανέμου.

Τόσο καλά, τόσο λαμπρά είναι,
Τόσο ήρεμα είναι, και αγνά.
Ο πιο ευτυχισμένος πρέπει σίγουρα να είναι
Κάποιος που τα μάτια του θα δουν αυτά.

Αλλά ανούσιο το βλέπω εγώ- και γκριζοντυμένο
Και από δυστυχία μουτζουρωμένο,
Γιατί ένας φίλος ένα μίλι μακριά
Έχει λίγη ανάγκη από εμένα.

Garden – Spot

God’s acre was her garden-spot, she said;
She sat there often, of the Summer days,
Little and slim and sweet, among the dead,
Her hair a fable in the leveled rays.

She turned the fading wreath, the rusted cross,
And knelt to coax about the wiry stem.
I see her gentle fingers on the moss
Now it is anguish to remember them.

And once I saw her weeping, when she rose
And walked a way and turned to look around-
The quick and envious tears of one that knows
She shall not lie in consecrated ground.

Σημείο κήπου

Το σημείο του κήπου της, είπε, ήταν η έκταση του Θεού·
Γλυκιά λεπτή μικρή σε νεκρούς ανάμεσα,
Συχνά καθόταν εκεί, τις μέρες του καλοκαιριού,
Τα μαλλιά της, ένα παραμύθι στις ήσυχες αχτίδες ανάμεσα.

Το μαραμένο στέφανο έστριψε, τον σκουριασμένο σταυρό,
Και γονάτισε να καλοπιάσει κοντά στον συρμάτινο κορμό.
Στα βρύα πάνω είδα τα δάχτυλά της τ' απαλά
Αγωνία με κατέχει τώρα να θυμάμαι αυτά.

Και κάποτε, όταν σηκώθηκε και περπάτησε μακριά
Και γύρισε τριγύρω να κοιτάξει, την είδα να κλαίει--
Δάκρυα γρήγορα και φθονερά,
Μιας που γνωρίζει, πως σε γη αγιασμένη, δε θα καθεύδει.

The White Lady

I cannot rest, I cannot rest
In straight and shiny wood,
My woven hands upon my breast--
The dead are all so good!

The earth is cool across their eyes;
They lie there quietly.
But I am neither old nor wise;
They do not welcome me.

Where never I walked alone before,
I wander in the weeds;
And people scream and bar the door,
And rattle at their beads.

We cannot rest, we never rest
Within a narrow bed
Who still must love the living best--
Who hate the pompous dead!

Η λευκή κυρία

Δε μπορώ να ησυχάσω, να ησυχάσω δε μπορώ
Σε ξύλο ανόθευτο και λαμπερό
Τα χέρια μου πλεγμένα στο στήθος μου πάνω είναι–
Τόσο καλοί όλοι οι νεκροί είναι!

Ψυχρή είναι η γη στη δική τους πέρα τη ματιά·
Ήσυχα εκεί είναι ξαπλωμένοι.
Μα ούτε σοφή είμαι ούτε γριά·
Να με καλωσορίσουν δε λένε/ οι καημένοι.

Περιπλανώμαι στα χορτάρια
Εκεί που μόνη πριν δεν περπάτησα ποτέ
Σκούζουν οι άνθρωποι, φράζουν τα πορτάρια,
Και τα χάντρινά τους κροταλίζουν/ τα κολιέ.

Ποτέ δεν ησυχάζουμε, να ησυχάσουμε δε μπορούμε
Μέσα σ’ ένα κρεβάτι στενό
Όποιοι τη ζωή ακόμη καλύτερα αγαπούνε
Εκείνοι τον πομπώδη, μισούν να δουν νεκρό.

Prayer For A Prayer

Dearest one, when I am dead
Never seek to follow me.
Never mount the quiet hill
Where the copper leaves are still,
As my heart is, on the tree
Standing at my narrow bed.

Only of your tenderness,
Pray a little prayer at night.
Say: “I have forgiven now-
I, so weak and sad; O Thou,
Wreathed in thunder, robed in light,
Surely Thou wilt do no less.”

Παράκληση για κάποιον που προσεύχεται

Αγαπημένε, ο ίδιος εσύ, όταν θάμαι πεθαμένη
Μη γυρέψεις ποτέ πίσω μου ναρθείς.
Τον ήσυχο λόφο ποτέ μην ανέβεις
Εκεί που πάνω στο δέντρο τα χάλκινα φύλλα θα εύρεις,
Να ησυχάζουν, όπως τη δική μου καρδιά θα ειδείς
Στο στενό μου κρεβάτι ξαπλωμένη.

Από δική σου μόνον αν είναι τρυφερότη
Μια προσευχή το βράδυ πες μικρή
Πες: «Σ' έχω συγχωρήσει τώρα-
Ο αδύναμος εγώ τόσο, και λυπημένος σφόδρα·
Ω εσύ, από φως ντυμένη, τυλιγμένη σε βροντή,
Όχι πιο λίγο σίγουρα χάνεις κι εσύ τη θαλερότη.»

Rainy Night

Ghosts of all my lovely sins,
Who attend too well my pillow,
Gay the wanton rain begins;
Hide the limp and tearful willow.

Turn aside your eyes and ears,
Trail away your robes of sorrow,
You shall have my further years-
You shall walk with me tomorrow.

I am sister to the rain;
Fey and sudden and unholy,
Petulant at the windowpane,
Quickly lost, remembered slowly.

I have lived with shades, a shade;
I am hung with graveyard flowers.
Let me be tonight arrayed
In the silver of the showers.

Every fragile thing shall rust;
When another April passes
I may be a furry dust,
Sifting through the brittle grasses.

Νύχτα βροχερή

Όλων των υπέροχων αμαρτιών μου φαντάσματα,
Που το μαξιλάρι μου φροντίζετε πολύ καλά,
Χαρούμενη η ανήμερη βροχή ξεκινά·
Την κουτσή και δακρυσμένη κρύψτε ιτιά.

Τα μάτια σου αλλού στρέψε και τ' αφτιά,
Της θλίψης τον μανδύα τράβηξε μακριά,
Τα χρόνια μου του μέλλοντος θα έχεις—
Μαζί μου αύριο θα περπατάς.

Είμαι της βροχής αδελφή·
Αφύσικη, ανίερη, καταδικασμένη,
Στο τζάμι νευρική
Που γρήγορα χάνεται, αργά ανακλημένη.

Με σκιές έχω ζήσει, μια σκιά·
Με άνθη κοιμητηρίων κρεμασμένη.
Αφήστε με απόψε στολισμένη
Σε μιας βροχούλας τα ασημιά.

Κάθε πράγμα εύθραυστο θα σκουριάσει·
Όταν ένας άλλος Απρίλης περάσει
Μπορεί μια σκόνη νάμαι χνουδωτή,
Τα ευαίσθητα χόρτα κοσκινίζοντας με προσοχή.

All sweet sins shall be forgot;
Who will live to tell their siring?
Hear me now, nor let me rot
Wistful still, and still aspiring.

Ghosts of dear temptations, heed;
I am frail, be you forgiving.
See you not that I have need
To be living with the living?

Sail, tonight, the Styx's breast;
Glide among the dim processions
Of the exquisite unblest,
Spirits of my shared transgressions,

Roam with young Persephone.
Plucking poppies for your slumber...
With the morrow, there shall be
One more wraith among your number.

Οι γλυκές αμαρτίες όλες θα ξεχαστούν·
Ποιος θα ζήσει τη γέννησή τους να εξιστορήσει;
Ακούστε με τώρα, κι ούτε να μ' αφήσετε να εκφυλιστώ
Νοσταλγική ακόμη κι ακόμη φιλοδοξώ.

Αγαπημένων πειρασμών φαντάσματα, προσέξτε·
Αδύναμη είμαι, επιεικής νάστε.
Εκείνο που ανάγκη θάχω, δεν θα το δείτε
Ώστε με τους ζωντανούς να ζείτε;

Απόψε στο στήθος αρμένισε της Στυγός·
Στις σκοτεινές διαδοχές ανάμεσα γλίστρα
Από τα εξαίσια καταραμένα
Πνεύματα των κοινών παραβάσεών μου,

Με τη νεαρή περιπλανηθείτε, Περσεφόνη.
Παπαρούνες μαδώντας για τον ύπνο σας...
Με το αύριο θα υπάρχει
Στα μετρημένα σας ανάμεσα, ένα στοιχειό ακόμη.

Epitaph

The first time I died, I walked my ways;
I followed the file of limping days.

I held me tall, with my head flung up,
But I dared not look on the new moon's cup.

I dared not look on the sweet young rain,
And between my ribs was a gleaming pain.

The next time I died, they laid me deep.
They spoke worn words to hallow my sleep.

They tossed me petals, they wreathed me fern,
They weighted me down with a marble urn.

And I lie here warm, and I lie here dry,
And watch the worms slip by, slip by.

Ταφικό επίγραμμα

Την πρώτη που πέθανα φορά, με τους τρόπους μου περπάτησα·
Το αρχείο των νωθρών ημερών συνόδευσα.

Με το κεφάλι προς τα πάνω να πετά, ψηλά με συγκρατούσα
Μα το νέο του φεγγαριού κύπελλο να κοιτάξω δεν τολμούσα.

Να κοιτάξω δεν τολμούσα τη γλυκιά νεαρή βροχή,
Και στα πλευρά μου ανάμεσα μια φλόγα πόνου ήταν μικρή.

Την επόμενη που πέθανα φορά, μ’ έθαψαν βαθειά.
Λέξεις τριμμένες έταζαν στον ύπνο μου σα μεταλαβιά.

Πέταλα μου πέταγαν, με στεφάνωναν με φτέρη,
Με πίεσαν κάτω με πιθάρι, μάρμαρο να φέρει.

Κι είμαι ξαπλωμένη εδώ ζεστά, και ξαπλωμένη είμαι εδώ στεγνά,
Και τα σκουλήκια βλέπω πέρα να γλιστρούν, να γλιστρούν μακριά.

Lullaby

Sleep, pretty lady, the night is enfolding you;
Drift, and so lightly, on crystalline streams.
Wrapped in its perfumes, the darkness is holding you;
Starlight bespangles the way of your dreams.
Chorus the nightingales, wistfully amorous;
Blessedly quiet, the blare of the day.
All the sweet hours may your visions be glamorous-
Sleep, pretty lady, as long as you may.

Sleep, pretty lady, the night shall be still for you;
Silvered and silent, it watches you rest.
Each little breeze, in its eagerness, will for you
Murmur the melodies ancient and blest.
So in the midnight does happiness capture us;
Morning is dim with another day's tears.
Give yourself sweetly to images rapturous-
Sleep, pretty lady, a couple of years.

Sleep, pretty lady, the world awaits day with you;
Girlish and golden, the slender young moon.
Grant the fond darkness its mystical way with you;
Morning returns to us ever too soon.
Roses unfold, in their loveliness, all for you;

Νανούρισμα

Κοιμήσου, όμορφη κυρά, σ’ αγκαλιάζει η νυχτιά·
Έτσι ξέγνοιαστη και παρασυρμένη σε ρεύματα κρυσταλλικά.
Στ’ αρώματά της τυλιγμένη, σ’ υπερασπίζεται η σκοτεινιά·
Στων ονείρων σου το δρόμο, τις γωνιές στολίζει η αστροφεγγιά.
Χοροί χελιδονιών, ερωτικοί σιωπηρά·
Ευλογημένα ήσυχο, το σάλπισμα της μέρας.
Ας είναι όλες τις ώρες τις γλυκές της μέρας, τα οράματά σου θελκτικά--
Κοιμήσου, όμορφη κυρά, όσο μπορείς.

Κοιμήσου, όμορφη κυρά, γαλήνια θάναι η νύχτα για σε·
Ασημοστόλιστη και σιωπηρή, να ησυχάζεις σε κοιτά.
Κάθε ασήμαντη αύρα, στη ζέση της για σε
Μελωδίες αρχαίες κι ευλογημένες τραγουδά.
Μεσάνυχτα μας γραπώνει η ευτυχία, ειλικρινά·
Θαμπό είναι με μιας άλλης μέρας τα δάκρυα, το πρωινό .
Σε μαγευτικές αναπαραστάσεις τον εαυτό σου πρόσφερε γλυκά --
Κοιμήσου, όμορφη κυρά, ένα χρόνο-δυο.

Κοιμήσου, όμορφη κυρά, ο κόσμος περιμένει τη μέρα με σένα·
Χρυσό και κοριτσίστικο φεγγάρι, το λιγοστό και νεαρό.
Τους μυστικούς του δρόμους παραχωρεί το τρυφερό σκοτάδι με σένα·
Συχνά πάντα επιστρέφει σε μας το πρωινό.
Τα τριαντάφυλλα ξεδιπλώνουν, όλα για σένα, τη δική τους ομορφιά·

Blossom the lilies for hope of your glance.
When you’re awake, all the men go and fall for you-
Sleep, pretty lady, and give me a chance.

Οι κρίνοι για την ελπίδα ανθίζουν του βλέμματός σας.
Κοιμήσου, και μια ευκαιρία δώσε μου, όμορφη κυρά--
Άγρυπνη σαν είστε, οι άντρες όλοι θυσιάζονται για σας.

If wild my breast and sore my pride,
I bask in dreams of suicide;
If cool my heart and high my head,
I think, 'How lucky are the dead!'

Αν το στήθος μου αγριέψεις και την περηφάνια μου πληγώσεις,
Σε όνειρα αυτοκτονικά θα κρυφτώ·
Αν την καρδιά μου ημερέψεις και το κεφάλι μου ψηλώσεις,
‘Πόσο τυχεροί είναι οι νεκροί !’, θα συλλογιστώ.

PARTIES: An Hymn Of Hate

I hate Parties;
They bring out the worst in me.
There is the Novelty Affair,
Given by the woman
Who is awfully clever at that sort of thing.
Everybody must come in fancy dress;
They are always eleven Old-Fashioned Girls,
And fourteen Hawaiian gentlemen
Wearing the native costume
Of last season's tennis clothes, with a wreath around the neck.
The hostess introduces a series of clean, home games:
Each participant is given a fair chance
To guess the number of seeds in a cucumber,
Or thread a needle against time,
Or see how many names of wild flowers he knows.
Ice cream in trick formations,
And punch like Volstead used to make
Buoy up the players after the mental strain.
You have to tell the hostess that it's a riot,
And she says she'll just die if you don't come to her next party-
If only a guarantee went with that!
Then there is the Bridge Festival.

Παρέες: ένας ύμνος στο μίσος

Τις παρέες μισώ·
Φανερώνουν το χειρότερο σε μένα
Υπάρχει ο νεοτερισμός στην υπόθεση
Δοσμένος από τη γυναίκα
Που εξαιρετικά έξυπνη είναι σε αυτά το είδος υπόθεσης.
Καθένας, μ' ένδυμα στολισμένο οφείλει νάρχεται·
Είναι πάντα έντεκα παλιομοδίτικα κορίτσια,
Και 14 Χαβανέζοι κύριοι
Φορώντας το ντόπιο κοστούμι
Της περασμένης περιόδου ρούχα για το τέννις, με γιρλάντα στο λαιμό γύρω.
Η οικοδέσποινα προτείνει μια σειρά καθαρών, σπιτικών παιχνιδιών:
Σε κάθε συμμετέχοντα δίνεται μια δίκαιη ευκαιρία
Το πλήθος να μαντέψει των σπόρων σε ένα αγγούρι,
Ή μια βελόνα να σκορπίσει ενάντια στο χρόνο,
Ή πόσα πολλά ονόματα αγριολούλουδων γνωρίζει, να δει.
Παγωτό σε κολπατζίδικους σχηματισμούς,
Και γροθιά όπως ο Volstead συνήθιζε να δίνει
Τους παίκτες αναθαρρεύουν μετά το πνευματικό τους κόπο.
Θα πρέπει στην οικοδέσποινα να πεις πως για επανάσταση πρόκειται,
Κι αυτή πως θα πεθάνει λέει αν στην παρέα δεν πρόκειται νάρθεις-
Εάν μόνο μια εγγύηση πήγαινε μ' αυτό!
Έπειτα υπάρχει το Bridge Festival.

The winner is awarded an arts-and-crafts hearth-brush,
And all the rest get garlands of hothouse raspberries.
You cut for partners
And draw the man who wrote the game.
He won't let bygones be bygones;
After each hand
He starts getting personal about your motives in leading clubs,
And one word frequently leads to another.
At the next table
You have one of those partners
Who says it is nothing but a game, after all.
He trumps your ace
And tries to laugh it off.
And yet they shoot men like Elwell.
There is the Day in the Country;
It seems more like a week.
All the contestants are wedged into automobiles,
And you are allotted the space between two ladies
Who close in on you.

Ο νικητής βραβεύεται με μια βούρτσα χειροποίητη,
Κι οι υπόλοιποι όλοι παίρνουν γιρλάντες με σμέουρα από θερμοκήπιο.
Που έκοψες για τους συντρόφους
Και τον άντρα που έγραψε το παιχνίδι ζωγράφισε.
Το παλιομοδίτικο δεν θ’ αφήσει να είναι παλιομοδίτικο·
Μετά κάθε χέρι
Ξεκινά να παίρνει προσωπικά τα κίνητρά σας στο να ηγείστε στις λέσχες,
Και η μια λέξη συχνά οδηγεί στην άλλη.
Στο διπλανό τραπέζι
Έχεις ένα από εκείνους τους συντρόφους
Που λέει δεν είναι τίποτε παρά ένα παιχνίδι, μετά από όλα αυτά.
Παίζει ατού τον άσσο σας
Και προσπαθεί να ξεφύγει γυρίζοντάς το στην πλάκα.
Κι ακόμη τουφεκίζουν ανθρώπους όπως ο Elwell.
Υπάρχει η Μέρα στην Εξοχή·
Μοιάζει περισσότερο σαν μια βδομάδα.
Όλοι οι διαγωνιζόμενοι είναι κλεισμένοι σε αυτοκίνητα
Και σας έχει παραχωρηθεί ο χώρος ανάμεσα σε δυο κυρίες
Που σας πλησιάζουν.

The party gets a nice early start,
Because everybody wants to make a long day of it-
The get their wish.
Everyone contributes a basket of lunch;
Each person has it all figured out
That no one else will think of bringing hard-boiled eggs.
There is intensive picking of dogwood,
And no one is quite sure what poison ivy is like;
They find out the next day.
Things start off with a rush.
Everybody joins in the old songs,
And points out cloud effects,
And puts in a good word for the color of the grass.
But after the first fifty miles,
Nature doesn't go over so big,
And singing belongs to the lost arts.
There is a slight spurt on the homestretch,
And everyone exclaims over how beautiful the lights of the city look
I'll say they do.
And there is the informal little Dinner Party;
The lowest form of taking nourishment.

Το πάρτυ γίνεται μια ωραία πρώιμη αρχή,
Διότι καθένας θέλει να έχει μια μακριά μέρα όπως αυτή-
Να πραγματοποιήσει την επιθυμία τους.
Καθένας συνεισφέρει ένα καλάθι με γεύμα·
Κάθε άτομο τάχει όλα λυμένα
Έτσι που κανένας άλλος δε θα σκεφτεί να φέρει βραστά αυγά.
Σοδιάζουν την κρανιά εντατικά,
Και κανείς, με τι μοιάζει το δηλητήριο του κισσού, δεν είναι σίγουρος αρκετά·
Το εξακριβώνουν την επομένη.
Τα πράγματα ξεκινούν με κάποια βιασύνη.
Όλοι ενώνονται σε παλιά τραγούδια,
Και τονίζουν τα νάζια των νεφών,
Και μια καλή κουβέντα παρεμβάλλει για το χρώμα του χόρτου.
Μα έπειτα απ' τα πρώτα πενήντα μίλια,
Η φύση δε μεγαλώνει περισσότερο τόσο πολύ,
Και το τραγούδι ανήκει στις χαμένες τέχνες.
Μια ασήμαντη υπάρχει έξαρση στη τελική ευθεία,
Κι ο καθένας αναφωνεί πόσο όμορφα τα φώτα της πόλης
φαίνονται-Θα έλεγα πως ναι.
Κι υπάρχει κι η άτυπη μικρή Συντροφιά του Δείπνου·
Ο ελάχιστος τρόπος να λάβεις τροφή.

The man on your left draws diagrams with a fork,
Illustrating the way he is going to have a new sun-parlour built on;
And the one on your right
Explains how soon business conditions will better, and why.
When the more material part of the evening is over,
You have your choice of listening to the Harry Lauder records,
Or having the hostess hem you in
And show you the snapshots of the baby they took last summer.
Just before you break away,
You mutter something to the host and hostess
About sometime soon you must have them over-
Over your dead body.
I hate Parties;
They bring out the worst in me.

Ο άντρας στ' αριστερά σου μ' ένα πιρούνι διαγράμματα ζωγραφίζει,
Διαφωτίζοντας τον τρόπο που πρόκειται ένα ηλιόλουστο σαλόνι να χτίσει·
Κι ο άλλος δεξιά σου
Πως και γιατί, σύντομα οι επιχειρηματικές συνθήκες θα βελτιωθούν εξηγεί.
Καθώς το πιο ουσιαστικό μέρος της εσπέρας τελειώνει,
Την ευκαιρία θάχετε ν' ακούσετε τις εγγραφές του Harry Lauder,
Ή θα έχετε την οικοδέσποινα να ξεροβήχει
Και να σας δείχνει τα στιγμιότυπα του μωρού που πήραν το περασμένο καλοκαίρι.
Ακριβώς πριν δραπετεύσετε,
Στον οικοδεσπότη και την οικοδέσποινα μουρμουρίζετε κάτι
Περίπου πως κάποια στιγμή σύντομα θα πρέπει να τους έχετε πάνω-
Πάνω από το νεκρό σας σώμα.
Μισώ τα πάρτι·
Βγάζουν το χειρότερο από μένα.

Επίλογος

«Το χάρισμά της να ακούει τους άλλους
Την κάνει αόρατη, μερικές φορές.»
Dominique de Saint Pern
για την *Dorothy Parker*

Κάποιες φορές, έχει ενδιαφέρον να ξεκινάς ανάποδα πηγαίνοντας προς την αρχή. Είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργώ κι εδώ θέλω να δικαιολογηθώ.

Καταπιάστηκα να διαβάζω ποιήματα της Ντόροθι Πάρκερ, έχοντας ελάχιστες και, κυρίως, αποσπασματικές πληροφορίες γι αυτήν, από το διαδίκτυο. Διάβασα, εντυπωσιάστηκα και μού αρκούσε για να συνεχίσω μαζί της, πώς, πεθαίνοντας, άφησε όλα τα λογοτεχνικά-πνευματικά της δικαιώματα στον Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ. Πάντα γυρεύω κάτι να με ενθουσιάσει για να συνεχίσω. Κι αυτό δεν θα μπορούσε να είναι οι απλές αναφορές όπως: διαδοχικοί θάνατοι στιγμάτισαν την…, συνεργάστηκε με περιοδικά όπως…, γνώρισε τους….

Ποια ήταν λοιπόν αυτή η μικρόσωμη λευκή κυρία που κληροδότησε τα δικαιώματα του έργου της στον Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ;
Διάβασα μεταφράζοντας αρκετά από τα ποιήματά της, ώστε κάποια στιγμή, να μου γεννηθεί η ανάγκη να γνωρίσω τις αφορμές τους, τον προσωπικό, ιδιαίτερο καμβά από όπου αυτά γεννήθηκαν. Τότε πλέον, μού ανοίχτηκε η εικόνα της ευθραυστότητας, του άγριου (επιτρέψτε μου) σαρκασμού της και οι αιτίες τους.

22 Αυγούστου 1893: το βράδυ εκείνης της ημέρας, η Ελίζα Ρότσιλντ σε ηλικία σαράντα δύο ετών, φέρνει στον κόσμο την Ντόροθι, το τέταρτο παιδί της οικογένειας, στο εξοχικό τους.
Έξω, η βροχή έπεφτε ραγδαία.

20 Ιουλίου 1899: η μητέρα της Ντόροθι πεθαίνει από πρόωρη εξασθένηση· οι αρτηρίες της είχαν καταστραφεί από τις πολλές εγκυμοσύνες. «Η μητέρα σου πήγε στον άλλο κόσμο. Όμως θα την ξαναδείς. Θα σε περιμένει εκεί κάτω.», ακούει τη φωνή μιας κυρίας να της λέει. Η Πάρκερ αποκτά την εικόνα της εγκατάλειψης από τη μητέρα και της αναμονής μιας συνάντησης, που κανείς δε θα μπορούσε να βεβαιώσει τα επόμενα χρόνια.

Επιπλέον, με την εξαγγελία των αιτίων, βαρύνεται με την ευθύνη του θανάτου της.
Δεν ήταν ακόμη πέντε ετών.
Την ημέρα της κηδείας της μητέρας της, η βροχή έπεφτε ραγδαία.

Ο Χένρυ Ρότσιλντ, πατέρας της Ντόροθι, παντρεύεται σύντομα την Ελεάνορ. Η Ντόροθι μισεί και περιφρονεί τη μητριά. Το ίδιο και τον πατέρα της, «διαβάζοντας» πάνω του την κοινωνική συμβατικότητα, ανειλικρίνεια κι υποκρισία προκειμένου να κερδίσει τις εντυπώσεις που θα τον εξυπηρετούσαν στη δουλειά του.

Στρέφεται πρώτα εναντίον της μητριάς, κι εύχεται τον θάνατό της. Εκείνη πεθαίνει από εγκεφαλική αιμορραγία τον Απρίλη του 1903. Η Ντόροθι, σίγουρη ότι έγινε η αιτία ενός δεύτερου θανάτου, μαρμαρώνει. Είναι δέκα ετών.
Στρέφεται εναντίον και του πατέρα. Το ατίθασο ήδη μυαλό της, αρνείται να συμβιβαστεί και να δεχτεί τις διδαχές και τη λειτουργία του σχολείου των Καλογραιών όπου στάλθηκε να παρακολουθήσει. Φεύγει.

2 Απριλίου 1917. Ο πρόεδρος Ουίλσον κηρύσσει τον πόλεμο στη Γερμανία.

Μόλις 24 ετών τότε, η Ντόροθι Πάρκερ κουβαλώντας, ως υπόθεση έστω, το φορτίο της ευθύνης δύο θανάτων, τον φόβο της εγκατάλειψης, την περιφρόνηση εξ αιτίας επιλογών και στάσης του προς τους εργάτες τού εργοστασίου του, προς τον πατέρα που τόσο θαύμασε σαν παιδί, έχει ανοιχτεί στον κόσμο της δημοσιογραφίας και της λογοτεχνίας.

Ασκεί και εξασκεί τη γλώσσα της τής ειρωνείας, ψάχνοντας, δίχως εμπιστοσύνη, την αγάπη και την αποδοχή, την σταθερότητα και την ειλικρίνεια στις σχέσεις της, ανισορροπώντας ανάμεσα στην επιθυμία και την ανάγκη.

Ανοίγει μάτια κι αφτιά με τον δικό της ιδιαίτερο τρόπο, σε ανθρώπους και γεγονότα της εποχής, επιμένοντας κι υποστηρίζοντας τις αξίες στις οποίες πίστεψε, με οποιοδήποτε κόστος το οποίο δεν μπορούσε, ή δεν επεδίωκε, να υπολογίσει εξ αρχής.

Γνώρισε κι αναγνωρίστηκε από πλήθος δημοσιογράφων, λογοτεχνών και καλλιτεχνών σε Αμερική και Ευρώπη. Ιδιαίτερα φαίνεται εκτίμησε τον Έρνεστ Χεμινγουέι. Η γνώμη του για την ίδια βάρυνε ξεχωριστά στη συνείδησή της ως το τέλος της ζωής της. “Εκείνος ο άνθρωπος είναι αυτό που δεν είμαι εγώ: ένας ακέραιος χαρακτήρας.” Ωστόσο, το 1926, όταν η Πάρκερ έρχεται αντιμέτωπη με την εικόνα των πόλεων, τις συνήθειες και την ηθικολογία των Ισπανών, δεν διστάζει να επικρίνει την Ισπανία του Χεμ., κι εκείνος, θιγμένος, περνάει στο στρατόπεδο των εχθρών της. Η Π. βρέθηκε ξανά στην Ευρώπη το 1929 και 1930 καλεσμένη φίλων της. Καθώς και τον Αύγουστο του 1937 μετά από παραίνεση του Χ. προς τους αμερικανούς σε βοήθεια στους Ισπανούς δημοκράτες στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Το Νοέμβρη του 1937, η Πάρκερ βρίσκεται στη Βαλένθια, μάρτυρας βομβαρδισμών κι επιθέσεων και αναθεωρεί την εικόνα της για τους Ισπανούς. Στηρίζει τον αγώνα τους με ανταποκρίσεις σε αμερικανικά περιοδικά της εποχής όπως το New Masses.

Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Στρογγυλής Τράπεζας του Αλγκονκέν. Τον Ιούνιο του 1937 εκλέγεται στο νέο ΔΣ της Ένωσης Σεναριογράφων μαζί με τους Ντ. Όγκντεν Στιούαρτ, Ντάσιελ Χάμετ, Λίλιαν Χέλμαν. Εξ αιτίας των πολιτικών της δραστηριοτήτων, διώκεται και συγκαταλέγεται στη Μαύρη Λίστα του Μακάρθυ χάνοντας, όπως και άλλοι, αίγλη και θέσεις εργασίας. Όταν κλήθηκε σε απολογία το 1955, επικαλέστηκε την Πέμπτη Τροπολογία του Συντάγματος. Αφέθηκε ελεύθερη, δίχως όμως να πάψει η παρακολούθηση και οι επιπτώσεις από τις επιλογές της. Πριν από αυτά, το 1927, πρωτοστατεί στην υπόθεση Σάκο και Βανσέτι.

Η πιο μακρόχρονη σχέση της ήταν η φιλία της με τον Μπέντσλεϊ. Δύο γάμοι (ο ένας δυο φορές), τέσσερεις απόπειρες αυτοκτονίας, δύο αποτυχημένες εγκυμοσύνες.

Η μικρόσωμη, λευκή κυρία πεθαίνει από καρδιακή προσβολή στις 7 Ιουνίου 1967, 73 ετών, στην «αγκαλιά» του φτηνού ξενοδοχείου Βόλνεϊ της Νέας Υόρκης, ακολουθώντας την εικόνα των ηρωίδων της που τόσο φοβήθηκε πώς θα υιοθετούσε.

Είναι κρίμα που η Ντόροθι Πάρκερ, παρά την διεκδίκηση του αντικομφορμισμού στη στάση της, τη θέση της ενάντια στην αδικία, τις πρωτοποριακές ιδέες της για τη θέση των γυναικών, κ. ά., δεν μπόρεσε να διακρίνει πως, τόσο η σταθερότητα που ποθούσε, όσο και η απιστία που την πλήγωνε, είναι δυο ισοδύναμα αναγκαίες ροές της πολυσύνθετης ανθρώπινης φύσης και που το ίδιο το κοινωνικό σύστημα που αντιτάχτηκε, τις φέρνει αντιμέτωπες προς ιδίαν χρήση.
Θα μπορούσε ίσως τότε, συγχωρώντας, να κατασιγάσει την τάση της για αυτοκαταστροφή από περιφρόνηση στον εαυτό της για τις αποτυχίες του, και την υπερβολική απαίτηση από τον «Άλλον».

Η θέση κι η συμβολή της Ντόροθυ Πάρκερ στα κοινωνικά, αλλά και η προσωπικότητά της όπως εμφανίζεται στα ποιήματά της, ήταν οι παράγοντες που με συγκίνησαν και με έδεσαν με το δικό της, ανάμεσα σε άλλων, έργο, θερμά, δημιουργικά και με ξεχωριστή περιέργεια και χαρά ανάγνωσης και απόδοσής του.
Οι αναφορές στο πρόσωπό της μέσα από ανθρώπους που συναναστράφηκε, δεικνύουν στοιχεία που γίνονται φανερά και στην ποίησή της. Σαρκαστική, με ιδιαίτερη αίσθηση χιούμορ, ρομαντική, πολιτικοποιημένη, μαχητική, ανεξάρτητη, σπαρακτική, τρυφερή.

Οι μεταφράσεις των ποιημάτων της Ντόροθυ Πάρκερ, λειτούργησαν, σε συνθήκες προσωπικής εγκατάλειψης, σαν οι μικροί στέρεοι βράχοι που πατάς για να βγαίνεις απέναντι, κόντρα στο ρεύμα ενός ποταμού που σε παρασύρει. Και το πέτυχαν.
Ανέσυραν και διατήρησαν τη σταθερή αναφορά και κανονικότητα που είχε ανάγκη η σκέψη μου για ένα μεγάλο διάστημα.

Τα ποιήματα επιλέχτηκαν με τυχαία σειρά και με την ίδια μεταφράστηκαν. Εδώ, στην ανανεωμένη ανατύπωσή τους, δέθηκαν σε μια ακολουθία έξι ενοτήτων, που συνιστά ένα είδος θεατρικού ποιητικού μονολόγου. Αυτόν το μονόλογο, η φαντασία της μεταφράστριας θέλησε να τον "δει" να διαβάζεται από τις αγαπημένες της ηθοποιούς: *Μαριέτα Ριάλδη* και *Έλλη Λαμπέτη,* με τις σιωπές και τις εντάσεις των σωμάτων και των βλεμμάτων τους, που, πιστεύει, "δένουν" με το ύφος της Πάρκερ.

Αθήνα, 2017 Ασημίνα Λαμπράκου

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Φίλους στην μεταφραστική προσπάθεια, είχα τα λεξικά: Νέον Αγγλοελληνικό, Ελληνικο-αγγλικό λεξικό, Γ. Κάλφογλου - Will. Crighton, εκδ. Κακουλίδη και MG Polylexicon από EU την Eva Dios στην επιμέλεια της μετάφρασης και τη Γεωργία Νόνα στις συζητήσεις μας.
Τα ποιήματα: *A Fairly Sad Tale* και *Dilemma*, επιμελήθηκε για το DimArt ο Γιώργος Τσακνιάς τον οποίο ευχαριστώ θερμά για τη συνεργασία και τη μεταφορά της πείρας του.

Στοιχεία της βιογραφίας κι εργογραφίας της Dorothy Parker, αντλήθηκαν από τα βιβλία: *Dorothy Parker:The Collected Dorothy Parker*, Penguin Books – Modern Classics, ΝΤΟΡΟΘΙ ΠΑΡΚΕΡ Dominique de Saint Pern, εκδ. «ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ» - Α. Α. ΛΙΒΑΝΗ και το διαδίκτυο στα sites: Poem Hunter και Poetry Foundation

Ποιήματα της συλλογής, φιλοξενήθηκαν στα ηλεκτρονικά περιοδικά: “Staxtes”, “Φτερά της Χήνας” και “DimArt”.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

τα ΠΟΙΗΜΑΤΑ της ΝΤΟΡΟΘΥ ΠΑΡΚΕΡ
σε μετάφραση ΑΣΗΜΙΝΑΣ ΛΑΜΠΡΑΚΟΥ
σε ανανεωμένη και επαυξημένη
ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΑΝ
τον ΟΚΤΩΒΡΗ του 2017
στην ΑΘΗΝΑ
με τη φροντίδα της μεταφράστριας

ISBN: 978-960-93-9534-2
9 789609 395342